

Khánh Di

Tiểu thư đi học

Chương 1

Cả lớp ồn lên như cái chợ. Mạnh ai nấy nói chuyện. Với các lớp khác thì mười lăm phút đầu giờ là để ôn bài hoặc ôn định trật tự. Nhưng đối với lớp 11C này, thì học bài là chuyện khoa học viễn tưởng. Còn ngồi im trật tự chỉ là giấc mơ xa vời của thầy giám thị. Bởi đó là một lớp quậy nhất trong những lớp quậy. Là sự điên đầu của các thầy cô bộ môn và là nỗi ám ảnh của thầy cô chủ nhiệm.

Chân dung tự họa của lớp 11C là thế đấy.

Mười lăm phút đầu giờ hôm nay tự nhiên lớp nổ ra đề tài mới. Đó là chuyện lá thư của Vũ công tử gửi Trần tiểu thư.

Không biết lá thư ấy được gửi từ lúc nào. Nhưng hôm nay, vào lớp tự nhiên cô nàng tên Thùy bỗng đứng đứng dậy, vẫy vẫy một tờ giấy lớn:

- Ê, quý vị phân tích giùm xem cái này là thơ hay ca dao đây.

Cả lớp chợt im phăng phịch, mấy mươi cặp măt nhìn về phía bàn ba. Thùy bèn hứng giọng đọc lớn:

"Không qua bên ấy thì thương

Qua thì lại mắc cái mương cây cầu

Không qua bên ấy thì sầu

Qua thì lại mắc cây cầu cái mương."

Đọc xong, Thùy lại giơ cao tờ giấy:

- Đây, ca dao lục bát mà viết ngang hàng như thế đấy, chu choa, dốt sao mà dốt thế!

Mấy cái bàn gần đó chu miệng cười rúc rích. Mỗi người một tiếng:

- Trời ơi! Thế kỷ hai mươi mốt rồi mà còn đem ca dao ra để tỏ tình.

- Ôi, nghe mới thắm thiết làm sao!

- Lại còn có cả hoa hồng nữa, sao không tặng hoa vạn thọ. Hoặc là tặng nàng một hộp chocolat. Phải ăn mới biết hương vị tình cảm chứ.

- Ấy ấy, ăn rồi tình cảm nó bay lung linh, để hoa hồng cho nhớ lâu chứ.

Tiếng hi hi, ha ha kéo dài không dứt. Các cô nàng như nổi quạu mỗi người nói một câu. Rồi khoái chí cười.

Nhưng các bàn khác thì lại nguýt háy tung bừng. Hồng cô nương bĩu môi:

- Kiêu căng quá ai chịu cho nổi.

- Nhưng mà thư đó ai gửi? Gửi cho ai? Học không lo học bày đặt yêu kiều, thấy ghê.

Hai nhóm lờ qua tiếng lại, bên đây công kích bên kia. Không ai thấy ở dưới góc lớp, mặt Vũ công tử hầm hầm tức giận. Và anh chàng không có cách nào khác hơn là im lặng cho đỡ giận.

Vũ công tử tên thật là Vũ Quốc Duy. Là một vị công tử mặt mũi khá khôi ngô. Tính tình hào phóng cực kỳ. Mỗi lần đi chơi, anh chàng sẵn sàng tài trợ cho cả nhóm từ A đến Z mà không hề nao núng. Bởi vậy, bọn con trai phong cho anh chàng biệt danh công tử.

Danh hiệu đó có từ lớp 10 cho đến bây giờ.

Giữa năm lớp 10, sau đợt tập văn nghệ, cùng song ca với Minh Lan, Duy đâm ra thích tiểu thư. Nhưng chỉ thích thôi chứ không dám nói gì. Thế rồi dần dần ý thích biến thành hành động. Dần dần Duy tặng sách, tặng thiệp hoặc bánh kẹo. Những thứ đó Minh Lan nhận một cách vô tư. Làm Duy hy vọng vô cùng. Và đến lúc này, anh chàng quyết định bày tỏ nỗi lòng canh cánh của mình.

Duy không dám đưa thẳng cho Minh Lan. Mà nhờ Thùy đưa giùm. Vì hai nàng rất thân với nhau. Duy đâu biết Thùy là con nhỏ lấm mồm nhiều chuyện, và cũng không tưởng tượng nổi cô nàng oang oác công bố lá thư như thế này. Càng nghĩ càng tức giận kinh khủng.

Bên cạnh Duy, thằng Quang cũng thấy nóng mũi, nó thì thầm:

- Con nhỏ đó quá quái thật, tao muốn đánh cho nó một trận.

Ngồi bên trái Duy, Phục nói:

- Gặp tao là tao sút cho nó một đá. Con gái gì mà lẳng nhách, thư của người ta đọc tùm lum.

- Ủ, mà cũng tại Minh Lan đưa cho nó đọc, nhỏ Lan này kinh thật.

Dĩ nhiên là Minh Lan đồng ý, hoặc xúi nhỏ Thùy làm chuyện này. Nếu không ai biết được. Bây giờ Duy không ghét nhỏ Thùy nữa, mà chuyển sang tức Minh Lan. Nó ước sao cô nàng biến thành cây hoa hồng. Nó sẽ ngắt cánh, bẻ gai, bầm bầm cho thân cây toi tả, cho bỏ con tức đang làm lòng nó có lửa.

Cả lớp đang xôn xao chuyện lá thư, thì Tiến Đông Kisốt ôm cặp chạy vào. Anh chàng đứng ở giữa lớp, hoa hoa tay giữ trật tự.

- Im lặng, im lặng, xin thông báo một tin tức mới, im đi mới nói.

Lời của anh chàng như hòn đá ném vào núi đá, chẳng ai thềm để ý. Tức quá, chàng giậm chân mạnh một cái, hét lên:

- Có im đi không?

Mấy mươi cặp mắt bắt đầu ngẩng lên ngó anh chàng. Mười cái miệng lập tức chuyển hướng tấn công:

- Làm gì la um sùm vậy, điên hả?

- Hôm nay mới tập luyện thêm một bộ chương mới chứ gì.

- Thằng khùng.

Đông Kisốt tức quá nhảy lên bàn giáo viên:

- Im giùm đi mấy bà. Tui nói là giờ vẫn hôm nay có cô mới dạy thể. Cô mới, nghe chưa?

Tiếng ồn dần lắng xuống. Rồi lại vang lên một lô câu hỏi thắc mắc:

- Cô ở trường mình hay trường khác tới?

- Hỏi lằng nhách, thì dạy ở trường mình chứ ở đâu.

- Ê, Đông Kisốt, cô khó không? Cô đẹp hay xấu, cao hay ốm, mập hay lùn? Có hay cho hột vịt không?

Đáp lại một số thắc mắc đó, Tiến nói một cách trịnh trọng:

- Cô này dạy bên lớp 11A. Bạn tui nói cô dễ lắm, nhỏ xịu à, thấp hơn tui.

- Bộ bạn đo rồi hay sao mà biết?

- Cần gì đo, nhìn cũng biết rồi.

Có tiếng thở dài:

- Ôi giời ơi, thế là hết được nghỉ. Sao cô này không bệnh luôn đi cho rồi, được nghỉ thêm vài tuần nữa.

- Nói chuyện vô duyên, đồ ác độc.

- Kia, phải cô đó không?

Cả lớp im lặng khi nghe thông báo cô tới. Mấy mươi cặp mắt ngó ra hành lang tò mò.

Vài tên nôn nóng ngó đầu ra cửa nhìn cô.

Trên hành lang, cô thông thả đi về phía lớp. Đó là một cô giáo đáng người bé nhỏ. Mảnh mai. Miệng lúc nào cũng như cười. Thoáng nhìn thì cô có vẻ là một giáo sinh thực tập hơn.

Khi cô đến gần, mấy cái đầu thụt vào. Mạnh ai nấy về chỗ. Tiếng Đông Kisốt hô vừa đủ cho cả lớp nghe:

- Hoàng hậu giá đáo.

- Hoàng hậu may mắn. Bọn con gái họa theo, cười rúc rích.

Cô Thy bước vào, đứng yên. Cả lớp đứng dậy chào cô giáo. Mấy mươi đôi mắt tinh quái nhìn cô thú vị.

Cô Thy đứng bên bàn giáo viên, mỉm cười quan sát cả lớp rồi dịu dàng.

- Các em ngồi xuống.

Lại có tiếng bàn ghế bị xô đẩy. Hình như lớp này hơi thiếu nhu mì. Mỗi lần chúng nó đứng lên hay ngồi xuống, thì y như xuất hiện những âm thanh chát chúa. Nghe nhức cả đầu.

Kèm theo tiếng bàn ghế là tiếng nhao nhao như bày ong. Chúng xầm xì bàn tán, phán đoán về cô giáo mới. Ôn đến nỗi cô Thy nói cũng không nghe được. Mà giọng cô thì rất dịu dàng.

- Các em trật tự, chúng ta kiểm tra bài cũ.

Nhưng tiếng của cô bị át đi bởi tiếng vo ve của bày ong dưới lớp. Ôn định hoài không được, cô Thy bước xuống đứng giữa hay dãy bàn, im lặng nhìn cả lớp, gương mặt đầy nghiêm nghị.

Tiếng ồn từ từ lắng xuống. Rồi im bật. Mấy mươi cặp mắt nhìn cô, chờ đợi. Chúng nó đã quen với vẻ mặt bức dọc, hay quát mắng của các thầy cô. Nên thái độ trầm tĩnh của cô Thy làm chúng nó thấy ngạc nhiên. Chờ cho cả lớp im lặng, cô Thy lại nói từ tốn:

- Chúng ta bắt đầu giờ học, các em xếp tập lại, cô kiểm tra bài cũ.

Nghe đến chữ "kiểm tra" hàng chục cái miệng lại chỉ chớ:

- Trời ơi, nghỉ một tuần rồi em đâu có nhớ bài, cô.

- Để tuần sau được không cô?

- Cô mới dạy tụi em đầu tiên, mở rộng từ bí cho tụi em nghe cô.

Cô Thy làm như không nghe chúng nó phản đối. Tay cô cầm cây viết, rà rà theo danh sách. Rồi chấm xuống một tên.

- Nguyễn Thị Mai Thanh.

- Má ơi, cứu con.

Tiếng kêu bật ra đầy hoảng hốt, làm cô Thy ngẩng lên ngạc nhiên. Cả lớp cười như vỡ chợ. Ở đầu bàn ba, cô nàng tên Thanh mặt xanh mét như sắp ngất đến nơi. Khiến cô Thy hoang mang:

- Chuyện gì vậy các em?

Lớp trưởng An đứng lên:

- Dạ, tại bạn như vậy đó cô, mỗi lần cô gọi trả bài là bạn hay sợ, bạn bị yếu tim đó cô.

Cả lớp lại cười hí hí. Chúng nó rất khoái Mai Thanh lên trả bài. Mỗi lần bị thầy cô gọi tới là cô nàng giật bắn mình, kêu má tới tấp. Hồn vía bay tứ tán.

Lần này cũng vậy. Cô nàng run rẩy cầm quyển tập lên. Rồi lại bỏ tập xuống, lom khom tìm đôi giày. Nhưng không biết quỳnh quáng thế nào, cuối cùng cô nàng mang đại một chiếc giày, một chiếc guốc. Rồi lập cập đi lên bảng.

Tiếng lộc cộc làm cả lớp lại cười rần lên, nghe cười Mai Thanh càng run dữ. Cô nàng đứng quay mặt xuống lớp. Hai tay xoắn xít liên tục vào nhau, buông lỏng ra, rồi lại nắm tay lại, ngón này bẻ ngón kia, đáng điệu trong thật buồn cười.

Cô Thy nhìn Mai Thanh dịu dàng:

- Bình tĩnh đi em, các bạn đều quen cả không có gì để sợ.

- Vâng. Dạ em không sợ.

- Em có thuộc bài không?

- Dạ thuộc! Thuộc!

- Vậy thì em bình tĩnh rồi trả lời.

- Dạ.

- Em đọc bài thơ "Thương vợ" của Tú Xương đi.

Mai Thanh đứng yên một lúc. Mắt cô nàng ngược lên trần phòng, như là ở đó có chữ.

Trán cau lại như cố nhớ. Rồi bắt đầu lắp bắp:

"Quanh năm buôn bán ở... ở..."

Phía dưới lớp nhiều tiếng xì xào lại vang lên:

- Ở "mom sông", ở "mom sông".

Mai Thanh ngẩng mặt nhìn xuống lớp cổ nghe. Nhưng không nghe được gì. Cô nàng lặp lại như nhai kẹo: "Buôn bán ở ...ở..."

- Ở đâu em? Cố nhớ xem.

- Dạ ở dưới sông.

Dưới lớp phì ra cười. Cô Thy gõ cây thước xuống bàn, giữ trật tự. Rồi quay qua Thanh:

- Ở "mom sông". Em đọc lại đi.

- Vâng. "Quanh năm buôn bán ở mom sông, nuôi đủ...nuôi đủ...đủ..."

Ở dưới lớp, tiếng Đông Kisốt la nhỏ: "Năm con với một chồng"

Thấy Mai Thanh bặm môi cau trán cố nhớ. Nó bèn giơ một bàn tay lên, rồi lại thêm một ngón bên kia: "Năm con với một chồng", hiểu không?

Trên bảng Mai Thanh nhìn nó rồi đọc: "Nuôi đủ sáu con...sáu con..."

Có tiếng cười rúc rích như chuột ở phía dưới. Đông Kisốt tức tối vò đầu:

- Trời ơi! Sao mà ngu quá!

Thùy đánh tay anh chàng một cái:

- Đừng có bút nữa, hết tóc bây giờ.

Hồng cũng quay qua:

- Coi chừng đến lượt ông đó.

- Im, không được nói bậy, miệng bà toàn mắm muối.

- Ủ, mắm muối vậy chớ linh lắm.

Quả thật là miệng lưỡi nhỏ Hồng rất linh. Vì cô Thy đã cho Mai Thanh về chỗ.

Rồi gọi tiếp:

- Phạm Văn Tiến.

- Chết cha.

Đông Kisốt giật mình, hết hồn, gãi gãi đầu rồi cầm tập đi lên. Anh chàng học khá hơn Mai Thanh một chút. Nghĩa là đọc được hai câu thơ đầu một cách trôi chảy, hùng hồn. Rồi sau đó, đứng yên như cây chuối.

Lúc này nhờ có sách nên hoa chân múa tay nhắc Mai Thanh, nhìn có vẻ anh hùng lắm. Bây giờ không còn vũ khí trong tay thì anh hùng trở nên yêng hùng. Và anh hùng lấm lét nhìn cô, chờ hột vịt rơi xuống tập của mình.

Cô Thy cho Tiến về. Rồi gọi Vũ công tử lên. Lúc này công tử còn đang tức vì chuyện lá thư, nên lên bâng với vẻ mặt thật ngầu. Cô Thy có vẻ ngạc nhiên về thái độ "hình sự" của anh chàng. Cô bèn hỏi trước:

- Em có thuộc bài không?

- Thưa cô, không.

Câu trả lời hết sức trung thực, thẳng thắn. Hình như công tử đã quen trả lời như thế, nên chẳng lấy gì làm xấu hổ. Có gì đâu mà phải bận tâm.

Cô Thy gọi thêm hai vị nữa lên. Các vị khác cũng không phản bội bạn mình. Các vị được xoi thêm hai hột vẹt nữa rồi thông thả trở về vị trí của mình.

Vậy là ngay tiết học đầu tiên này, có đến năm vị không thuộc bài. Với cô Thy thì đây là con số thật khủng khiếp.

Chưa lớp nào có tinh thần đoàn kết như lớp này. Hễ một người không thuộc bài thì mấy người kia nhất trí không thuộc bài theo. Hình như ai cũng có phương châm: "Nó không thuộc thì ngu sao mà học giỏi hơn nó".

Cô Thy xếp sổ điểm lại. Không hề trách mắng một câu. Cô đứng lên, yêu cầu cả lớp lấy giấy ra. Rồi đọc "đề" bài: "Em hãy chép lại hai mươi lần bài thơ "Thương Vợ" của Tú Xương".

Cả lớp hí hửng viết. Không ai dám hó hé có ý kiến nữa. Đã chép bài phạt mà còn ý kiến sao được.

Cô Thy yêu cầu tuần sau nộp bài. Rồi cho lớp học bài mới.

Cả lớp im lặng ghi tựa bài. Đợi chúng nó ghi xong, cô Thy nhìn Mai Thanh nói nhẹ nhàng:

- Thanh đứng dậy đọc bài cho cô.

- Ôi chết!

Cũng như mọi lần khi bị gọi đến tên, cô nàng hoảng hốt kêu lên một tiếng thống thiết. Rồi đứng dậy, hấp tấp lật sách ra đọc. Cử chỉ lập cập của cô nàng làm cô Thy mỉm cười:

- Cố gắng tập bình tĩnh đi em. Em hãy nghĩ rằng xung quanh em là người thân của mình, và không có việc gì phải sợ cả.

Và cô quay sang nói với lớp:

- Còn các em, đừng cười khi bạn mất bình tĩnh, các em nên khuyến khích bạn, tập

cho bạn dạn lên.

Những tiếng dạ nho nhỏ vang lên, như đã nhận thức ra.

Cả lớp bắt đầu nghe giảng bài. Nhưng Tiễn Đông Kisốt thì còn suy nghĩ ghê lắm. Bản tính hào hiệp trời dấy. Và anh chàng nghiền ngẫm những kế hoạch "giúp bạn vượt khó". Anh chàng còn tự trách mình sao không nghĩ ra điều này sớm hơn.

Hết tiết dạy. Cô Thy đi ra. Cả lớp bắt đầu bàn tán về cô mới. Nhưng Tiễn thì vẫn ngồi yên "suy nghĩ". Và đến hết năm tiết học, thì anh chàng đã nghĩ ra xong một kế hoạch tuyệt vời. Đó là kế hoạch siêu đẳng, để giúp Thanh cô nương có tính gan dạ.

Hôm sau vào lớp, Đông Kisốt không ba hoa chích chòe như mọi ngày, mà cứ ngồi yên một chỗ quan sát Thanh cô nương. Nó thấy cô nàng đang ngồi chống tay lên bàn, mãi mê đọc truyện. Nó nghĩ đây là thời điểm thích hợp nhất để thực hiện việc nghĩa.

Đông Kisốt thò tay vào cặp lấy ra một gói giấy, bước về phía Thanh cô nương. Nó từ tốn ngồi bên cạnh cô nàng:

- Thanh nhìn cái này nè, đừng sợ nghe, phải tập tính dũng cảm, không sợ gì hết.

Vừa nói nó vừa mở gói giấy đặt lên quyển truyện. Thanh không hiểu nó muốn nói gì, cô nhìn nó ngơ ngác. Rồi nhìn xuống bàn:

- Á!

Một tiếng hét kinh dị vang lên. Mọi người chưa kịp quay lại thì Thanh cô nương đã lăn đùng ra xỉu, mặt mày xanh như tàu lá.

Đông Kisốt hoảng hồn nhìn Thanh ngơ ngác. Hiệp sĩ đâu có ngờ sự nhiệt tình của mình lại có kết quả kỳ cục như vậy. Nó vội đỡ Thanh cô nương lên, quỳnh quáng:

- Tỉnh lại đi, trời ơi, sao tới nỗi xỉu.

Cả đám xúm lại, đỡ Thanh nằm lên ghế. Hồng phát hiện ra con sâu đen ngùn, dài cả tấc, đang búng mình trên bàn. Nó hét lên:

- Á sâu, trời ơi!

Bọn con gái tủa về một góc chí chóc:

- Ghê quá, má ơi!

- Sâu này ở đâu ra vậy, quăng đi.

- Ôi, rùng rợn quá!

Cả bọn quỳnh quáng, lao nhao lóc nhóc cả lên, không biết nên giải quyết bệnh nhân hay con sâu trước. Và trong đám hỗn loạn ấy, chỉ có mình Vũ công tử là bình tĩnh

nói như ra lệnh:

- Không lo cứu nhỏ Thanh, ở đó mà lo sâu, khiêng nó xuống phòng y tế đi.

Lúc này mấy nhân vật sợ sâu mới tỉnh trí ra chút ít. Cả bọn đưa nạn nhân xuống phòng y tế. Còn lại một đám, Hồng cô nương bắt đầu điều tra:

- Ê, hồi nãy tui thấy ông mở gói giấy, ông bắt sâu nhất nó phải không?

Đông Kisốt còn run, mặt mày tái mét. Bị tra vấn, hiệp sĩ gật đầu ảo não:

- Thì tui đưa con sâu cho nó, nhưng không phải nhất.

- Trời ơi, đưa sâu cho người ta mà còn bảo không nhất, vậy đưa làm gì?

- Có ngon sao không giỏi nhất tui con trai, lại nhờ con nhỏ yếu tim mà nhất, ông có điên không?

- Nó mà chết là ông tới số.

- Hừ, tại lo luyện chiêu quá nên đầu óc nó lẫn thần vậy đó, hết chuyện đi nhất sâu người bệnh, ác vừa vừa thôi.

Bị tấn công tứ phía, hiệp sĩ quýnh lên, la lớn:

- Tui nói tui không có ý nhất mà...

- Không có ý thì đưa sâu cho nó làm gì, định chạy tội hả?

- Tui chỉ muốn giúp đỡ nó thôi.

Mấy cái mỏ cong lên, rồi bấu môi ra dài cả tấc:

- Giúp... đỡ... ỡ. Xí! Chuột tha lòng tốt chết tiệt của ông đi. Giỡn rồi không dám nhận hả?

Đông Kisốt tức quá, hoa tay múa chân:

- Tui muốn giúp nó thiệt chứ bộ, hôm qua cô Thy bảo bạn bè nên tập cho nó dạn dĩ, tui định tập dần cho nó quen, ai ngờ...

Mấy cặp mắt trở ra nhìn hiệp sĩ, kinh ngạc. Cả đám lặng đi một hồi. Rồi bắt đầu bùng nổ:

- Trời ơi là trời, càng ngày nó càng khùng ra.

- Giúp kiểu đó chẳng khác nào hại chết người ta.

- Đúng là Đông Kisốt, chuyên môn làm chuyện dở hơi, mấy lần như vậy rồi.

- Thôi đi, mai một ông đừng giúp đỡ ai nữa hết, để cho người ta sống với, ông giúp đỡ kiểu đó chắc thiên hạ chết hết.

Mỗi người một câu, khiến Đông Kisốt rối tung cả lên. Nó chống cằm ngồi im, ừ

rũ.

Về rầu rĩ của nó làm bạn bè thấy tội tội. Thế là đám con trai làm thỉnh. Còn tụi con gái thì quay lại an ủi:

- Mà thôi, lỡ rồi, lần sau đừng làm nữa thì thôi.
- Nó sợ chút xíu chắc không sao đâu.

Mỗi người một câu an ủi. Làm Đông Kisốt thấy lương tâm đỡ áy náy một chút. Nó chợt nhận ra mình đã làm một chuyện dở hơi không tưởng.

Mà quả thật, Đông Kisốt nổi tiếng là dở hơi.

Thật ra thì nó rất tốt bụng, luôn nhiệt tình giúp đỡ bạn bè. Phải cái tội tính tình láu táu, lóc cha lóc chóc, nên cuối cùng chỉ làm toàn chuyện tầm bậy. Và người nào được nó giúp đỡ lại hóa ra là khổn khổ hơn là sung sướng.

Chính tính cách đó nên bạn bè đặt cho nó là cái tên Đông Kisốt. Và ở trong lớp nó là người bị bạn bè chửi nhiều nhất, nhưng cũng được thương nhất

Chương 2

Vừa đến gần cửa lớp, cô Thy đã thấy những cái đầu lô nhô đứng lên ngóng ra hành lang. Kèm theo những tiếng nói lao nhao ồn ào. Rồi những câu thông báo bay đến bên ngoài vẫn còn nghe:

- Hồng y sư tử tới.
- Hoàng hậu nương nương giá lâm.
- Hôm nay sẽ nghe sư tử ca vọng cổ mát trời luôn, sổ đầu bài toàn loại C, cho tụi bây quây nữa đi.

Cô Thy nghe hết. Nhưng vẫn thản nhiên như không. Mới nhận lớp có một tuần mà cô đã nghe tụi nó gán cho cô vô số biệt danh. Nhưng cô không có ý định "lên lớp" chúng

nó. Bản thân thầy cô trong mắt học sinh như thế nào thì chúng sẽ vô tư phản ánh lại như thế. Không thể đem bài dạy về đạo đức mà áp đặt lên chúng nó. Chỉ tạo ra những cử chỉ kính trọng giả tạo mà thôi.

Nếu bản thân thầy cô đáng được kính trọng, thì tự khắc học sinh sẽ nể phục. Cô Thy quan niệm như vậy, nên chẳng khi nào la mắng học sinh nếu chúng có hỗn với mình.

Mà thật ra, cô chẳng khi nào bị học sinh đem ra đùa bỡn. Trừ cái lớp 11C chọc trời khuấy nước này.

Cả lớp đứng dậy chào khi cô giáo bước vào. Lại vẫn những âm thanh ken két, cười nói ồn ào như cái chợ. Cô Thy đứng giữa lớp, yên lặng nhìn chúng nó. Đặc biệt là nhìn những cái miệng phát âm không biết mệt.

Tiếng ồn bớt dần, rồi im bặt. Chúng nó rất ngán cách ồn định bằng mắt của cô. Mỗi lần bị cô nhìn là chúng nó chấp chới mắt nhìn xuống. Và cái mồm tự động khép lại. Thật ra bị quát tháo dễ chịu hơn là bị chiếu tướng. Xấu hổ sao ấy.

Đợi lớp hoàn toàn yên lặng, cô Thy cho ngồi xuống. Rồi đi về phía bàn giáo viên. Cô đứng bên bàn nói chậm rãi:

- Hôm nay là ngày đầu tiên cô dự buổi sinh hoạt lớp của các em. Trước đây các em sinh hoạt như thế nào thì bây giờ vẫn giữ nếp ấy. Cô chỉ theo dõi thôi, các em bắt đầu đi.

Ở cuối bàn. Lớp trưởng và lớp phó nhìn nhau, ngần ngừ. Cuối cùng, lớp trưởng mạnh dạn đứng lên, đi lên bảng, tay cầm theo một bản cáo trạng dài sọc.

Mới nhìn vào, thì lớp trưởng cũng đã gây ấn tượng về vị trí bề thế của mình. Đó là một cô nàng to đùng, béo núc na núc ních, mặt hồng hào mồm mím. Trông vừa dễ thương vừa buồn cười. Nhìn thì có lẽ tức cười đấy. Nhưng chớ có đại dột đụng vào. Vì lớp trưởng không hiền lành khờ khạo gì đâu.

Lúc mới vào lớp 10. Thoạt nhìn cô nàng, ai cũng che miệng cười rúc rích. Người thì gọi là "ú cô nương", người thì gọi là "bé béo", hoặc "đại nhân" (nghĩa là người bự). Những lúc bị chọc, cô nàng tảng lờ như không nghe, và hoàn toàn không phản ứng gì cả.

Ngay việc bình bầu lớp trưởng, cũng là một sự việc không bình thường chút nào. Nó có lịch sử thế này. Ấy là đầu năm lớp 10 vào, chẳng ai biết rõ thực lực của ai. Cô chủ nhiệm bèn cho lớp bầu một lớp trưởng tạm thời. Rồi qua một học kỳ sẽ bình bầu chính thức.

Thế là cả lớp nhất trí bầu "ú cô nương", cho vui. Vì lúc đó, ú là cô nàng nổi nhất

trong lớp. Chúng nó chỉ khoái đùa giỡn trêu chọc, chứ hoàn toàn không có ý định nghiêm chỉnh.

Nhưng dần dần "ú cô nương" thể hiện vai trò của mình một cách đáng nể. Và cả lớp hết dấm lờn mặt chọc ghẹo. Nàng béo học giỏi, có năng khiếu điều khiển lớp. Đặc biệt mà ai trêu nàng thì có mà toi đời. Thế nên hết học kỳ I, nhiệm kỳ của nàng vẫn không bị bãi bỏ, và kéo dài đến mãi bây giờ.

Lớp trưởng đứng giữa lớp, nghiêm chỉnh đọc bản báo cáo cuối tuần. Trong đó khuyết điểm thì vô số kể. Nào là đi trễ, không mang phù hiệu. Nam sinh không bỏ áo vô quần. Quét lớp trễ. Ăn quà, cúp tiết... Còn ưu điểm thì... quá ư là khiêm tốn, hầu như không có. Nhưng vốn vị tha, lớp trưởng cũng cố tìm cho lớp một ưu điểm. Đó là không có hiện tượng đánh lộn, chỉ cãi nhau mà thôi.

Đọc xong bản báo cáo, lớp trưởng quay lại, ái ngại nhìn cô Thy. Nhưng vẻ mặt cô vẫn thản nhiên:

- Tiếp tục đi em.

Lớp trưởng lại quay mặt xuống lớp:

- Bước qua phần báo cáo của các tổ, mời tổ trưởng tổ một.

Hồng cô nương đứng lên. Cô nàng cũng cầm một tờ sớ dài ngoằn:

- Sau đây tui xin báo cáo tình hình tuần vừa qua. Tuần qua tổ hai bỏ quét lớp hai lần, bị cô bộ môn Sử xếp loại D trong sổ đầu bài. Bạn Minh Lan rủ năm bạn khác cúp tiết. Bạn Thùy ăn vụng trong giờ Anh Văn. Các bạn khác không thuộc bài, không làm bài tập, không...

Ở dưới lớp, các cô nương của tổ hai mím môi! Nguyt háy! Mặt mày hằm hằm hình sự. Chờ cho Hồng cô nương báo cáo xong, tiểu thư Minh Lan lập tức đứng dậy, đi lên bảng. Tay tiểu thư cầm tờ cáo trạng còn dài hơn cả tổ một. Tiểu thư bắt đầu phản công bằng cái giọng nhỏ nhẹ êm ái:

- Tôi xin đại diện tổ hai, báo cáo kết quả học tập tuần qua. Trong tuần qua, các bạn tổ một mất kỷ luật nhiều nhất: cố ý xả rác bừa bãi, nói chuyện nhiều, làm mất đồ lau bảng, ăn vụng trong giờ toán, không thuộc bài, ngủ gật và...

Hồng cô nương bật dậy, hung hăng:

- Ai cố ý xả rác? Bạn nêu tên lên đi.

Trần tiểu thư chưa kịp trả lời, thì Thùy cô nương đã đứng bật dậy:

- Nêu thì nêu, bạn nè, bạn Trúc nè, nguyên nhóm của bạn cố ý xé giấy rải dưới gầm bàn, có không?

- Còn tổ của bạn thì không quét lớp, sẵn lớp dơ thì bỏ rác xuống cho dơ luôn.

- Chứ không phải tổ bạn có ý xả rác để bắt tụi tui quét cho cực hả? Bởi vậy không thèm quét đó.

Các cô nàng của hai tổ bắt đầu nổi xung thiên. Mai Thanh của tổ một đứng dậy tham chiến:

- Mấy bạn lười quét lớp rồi đổ thừa thì có.

Thùy quay phắt về phía Mai Thanh định quạt lại, nhưng Xuyên đã kéo tay cô xuống, rồi đứng bật dậy:

- Bạn nói ai lười? Bạn lười thì có, làm một chút cũng than mệt, trốn quét lớp, sao không nói ra luôn.

Hồng cô nương kéo Thanh ngồi xuống, hung hăng đứng lên:

- Người ta bị yếu tim nên không làm nặng, vậy cũng bắt bẻ, ý con nhà giàu rồi kênh kiệu hả?

Hai nhóm hết đứng lên lại ngồi xuống, hoa tay múa chân hài tộ lẫn nhau. Quên phắt có cô chủ nhiệm đang ở đó. Thế là chiến tranh bùng nổ, biến cả lớp thành chiến trường rục rủa. Chiến tranh nổ ra một cách dữ dội, càng lúc càng lan rộng ra. Tầm vóc của nó không thua gì chiến tranh vùng vịnh.

Cô Thy sững sờ nhìn xuống lớp. Không tưởng tượng nổi chúng nó cãi nhau chí tử như vậy. Quả là những nhân vật số một, "dọc ngang nào biết trên đầu có ai". Cô đã nghe danh quậy nổi tiếng của lớp. Nhưng không hình dung nổi là nó mất trật tự như thế.

Thấy cô chủ nhiệm đăm đăm nhìn các thành viên tham chiến, lớp trưởng đứng dậy la lớn:

- Thôi đi, các bạn đừng có cãi nhau nữa, cô nhìn kia.

Nhưng các cô nàng say sưa với cuộc chiến, khí thế còn bùng bùng. Một câu quát thì có sá gì. Và các nàng vẫn liệt kê tội của nhau một cách hăng hái.

Tức quá lớp trưởng quát lớn:

- Im đi nghe không?

Phải đợi đến khi cô chủ nhiệm bước xuống, đứng ở bàn đầu nhìn từng người, thì cuộc chiến mới lắng xuống và chấm dứt. Các cô nàng ngồi im thin thít, âm thầm liếc háy

lẫn nhau. Nhìn nhau bằng đôi mắt hình viên đạn.

Cô Thy không bình phẩm điều gì, chỉ nói nhẹ nhàng:

- Tổ trưởng báo cáo tiếp đi các em.

Tiểu thư Minh Lan thấy các bạn mình hài tở một đã đủ. Không cần gì đọc thêm nữa, tiểu thư bèn bước lên bảng, thận trọng ghi "Tổ một: -23 điểm".

Trước đó, Hồng cô nương đã viết số 20 điểm trừ to tướng, dành cho tổ hai.

Thấy số 23, các nàng tở một càng tức dữ. Nhưng không dám lên tiếng. Chỉ đành nhủ thầm với lòng: "Tuần sau sẽ rửa hận".

Tiếp theo là báo cáo của tổ ba và tổ bốn. Hai tổ này đều là con trai, tính tình hào phóng rộng rãi, chẳng thềm để ý đến những chuyện nhỏ nhặt, nên chỉ báo cáo chút xíu là xong. Rất êm thắm hòa bình.

Xong phần báo cáo của các tổ. Cô Thy gọi lớp trưởng lên, hỏi nhỏ nhẹ:

- Những lần sinh hoạt trước, lớp có mất trật tự vậy không em?

- Dạ, tuần nào cũng vậy ạ. Lúc trước cãi nhau, cô Thủy có phạt mấy bạn. Nhưng mấy bạn vẫn không chừa ạ.

Cô Thy gật đầu, rồi hỏi tiếp:

- Lớp em có chia phe phái, băng nhóm gì không?

Hỏi thế, chứ cô thừa biết lớp có mấy phe rồi. Quả nhiên, lớp trưởng trần thuật vanh vách:

- Dạ, có hai phe ạ, phe của bạn Minh Lan và phe của bạn Hồng. Mấy bạn kia ghét bạn Minh Lan vì bạn ấy y nhà giàu nên kiêu căng. Còn bạn Minh Lan thì ghét mấy bạn kia hay châm chích.

Cảm thấy điều tra đã đủ, cô Thy cho lớp trưởng về chỗ. Sau đó cô bước xuống lớp nói như thông báo:

- Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ chia tổ lại. Cô vẫn phân lớp làm bốn tổ, nhưng sẽ có sự thay đổi giữa tổ một và tổ hai.

Và cô Thy ghép hai phe kình chống nhau trong cùng một tổ. Đồng thời rải đều các nhân vật phe nhóm ngồi riêng với nhau. Các cô nàng bắt mẫn trong bụng, nhưng không dám phản đối. Không hiểu sao thái độ nhẹ nhàng nghiêm trang của cô Thy làm chúng nó thấy ngán, không dám giơ càn múa vuốt chống đối.

Bằng cách đó, cô Thy làm cho hai phe đối nghịch có chung bốn phận, và quyền lợi, nên

chẳng có lý do gì để các nàng moi khuyết điểm của nhau nữa.

Thế là tuần đầu tiên chủ nhiệm lớp, cô Thy đã làm một sứ mạng lịch sử, là họp nhất các tổ chức chung về một mối. Còn sau khi ổn định, các tổ chức có tiến bộ không thì phải theo dõi mới biết

Chương 3

Giờ chơi, nhóm của Vũ công tử ngồi dưới gốc cây phượng, trầm ngâm nhìn thiên hạ vào căn tin. Lúc này Vũ công tử có tâm trạng chán đời, nên chẳng buồn đi chơi hay nói chuyện với ai. Tâm trạng đó cũng lây lan qua hai tên bạn chí cốt là Quang và Phục. Chúng nó trở nên suy tư như những ông cụ.

Chợt thằng Phục huýt tay công tử:

- Mày nhìn kia, Duy.

- Thấy rồi! - Duy đáp với vẻ bực dọc.

Điều mà thằng Phục muốn lưu ý công tử là tiểu thư Minh Lan đang đứng nói chuyện với tên Quốc lớp bên cạnh. Đó cũng là nguyên nhân gây nên sự buồn chán của công tử mấy tuần nay.

Từ sau lúc công bố lá thư trên đài phát thanh... Mỹ Thùy, Trần tiểu thư còn làm nhiều chuyện khó ưa hơn, là tránh mặt không nói chuyện với Vũ công tử. Tệ hại hơn, là cô nàng đồng đảng đó kết môđen với tên Quốc lớp bên cạnh. Giờ chơi nào hai đứa cũng đứng bên hành lang nói chuyện. Nhiều khi nói luôn cả giờ về nữa.

Duy không hiểu tại sao có sự lại ra thế. Bỗng nhiên cô nàng không thèm nói chuyện với nó. Không nhận quà của nó. Mấy lần nó hỏi thì cô nàng kên kên cái mặt bỏ đi chỗ khác. Duy thấy đau đầu ghê gớm. Nó không hiểu nổi tại sao. Nó thấy con gái sao mà khó hiểu quá. Đang làm bạn bỗng biến thành thù. Trong khi nó có làm gì đâu.

Vũ công tử buồn lắm. Buồn đến bỏ học... Ờ... nói thế cũng hơi quá. Vì trước giờ công tử có học hành gì đâu mà bỏ. Đúng hơn là công tử buồn đến bỏ chơi. Lúc trước, vào giờ chơi cả bọn còn đùa giỡn. Giờ thì chỉ khoải ngồi dưới gốc phượng mà ngẫm nghĩ cái sự đời.

Thằng Quang trầm ngâm suy nghĩ gần một buổi. Cuối cùng cái đầu bác học của nó cũng bật ra được ý nghĩ... siêu độc đáo. Nó chép miệng:

- Tao nghĩ... con gái sao sáng nắng chiều mưa quá, mày thấy vậy không Duy?

Ý nghĩ của nó xưa như cây... phượng. Nhưng nó thấy mới mẻ và tâm đắc lắm. Nó hứng chí hát luôn:

"Con gái sáng nắng chiều mưa

Con gái sáng mưa chiều nắng

Con gái nói khùng là điên

Con gái nói điên là khùng."

Đang buồn muốn chết mà Duy phải bật cười, Phục khoải lắm, nó xúi vò:

- Mày đem câu này hát cho nhỏ Minh Lan nghe đi!

- Thôi ông, nó chửi chết.

- Hát không phải khen nó đâu, mà chửi đó. - Phục khoát tay.

Duy dựa lưng vào gốc cây, uể oải:

- Đẹp đi, chửi làm gì, người ta không thích mình thì thôi. Bất cần.

Hai tên bạn đồng thanh gật đầu:

- Đúng, bất cần, mình mà lụy nó, nó khi dễ mình, không thêm để ý tới nó nữa.

- Làm như có một mình nó đẹp không bằng. Khối 10 có nhiều đứa còn đẹp hơn nó.

- Gặp tao như thằng Duy, tao goodbye nó luôn.

Duy cười nhếch miệng:

- Tao không cần làm thế thì nó cũng đã good bye tao rồi. Thôi, không nhắc đến nó nữa, không nói nữa.

Mà có muốn nói tới cũng không được. Vì chuông đã reng lên. Ba tên uể oải đứng dậy đi vào lớp.

Lên tới cầu thang thì đụng đầu Minh Lan. Cô nàng lập tức ngó chỗ khác như không thấy Duy. Nó cũng tự ái nhìn nơi khác. Và đi chậm lại nhường cho cô nàng lên trước.

Giờ kể là giờ toán, một môn "khô, khó, khổ" đối với cả lớp. Và thầy thì cũng khô

khan, khó khăn, khắc khổ y như môn học. Thế nên giờ toán chẳng được lớp chờ đợi lắm.

Chờ hoài không thấy thầy xuất hiện. Lớp trưởng bèn chạy xuống văn phòng. Sau đó cô nàng trở lên lớp thông báo:

- Hôm nay thầy toán nghỉ, các bạn phải ngồi im trật tự.

Chuyện vớ vẩn! Nghỉ tiết mừng hết lớn, phải la hét cho thỏa chí, làm gì có chuyện trật tự. Thế là những tiếng "ura" nổi lên vang dậy.

Đồng Kisốt láu táu chạy lên bảng, hoa tay hoa chân loi choi như con khỉ:

- Bây giờ mình văn nghệ đi.

Lời đề nghị đó được ủng hộ nhiệt tình. Chúng nó vỗ tay tán thưởng. Tiến khoái chí chạy xuống bàn lấy tập, cuộn lại làm micrô, và nói nghiêm chỉnh:

- Sau đây là chương trình văn nghệ theo yêu cầu người hát, ai muốn hát phải đăng ký trước.

- Tui, tui.

- Tui hát hai bản.

- Tui hát Apsara.

- Tui nhảy Lambada, chơi nhạc disco.

Hàng chục cái miệng chí chèo la hét. Chúng nó leo cả lên bàn, cổ rống cho tiếng mình to nhất.

Lớp trưởng đứng lên, lạch bạch đến đóng các cửa lại. Rồi giơ tay lên cao:

- Trật tự, trật tự, lần lượt từng người lên hát, không có la. Người nào la tui nhét giấy vô miệng đó.

Đám lộn xộn bắt đầu im lặng. Tiến nhảy nhót liên tục. Nó nói to:

- Tui xưng phong làm speaker, ai muốn hát phải đăng ký với tui trước.

Không có ai phản đối, Tiến bèn đưa "micrô" lên giới thiệu:

- Mở đầu chương trình là cặp song ca đang được giới trẻ yêu thích. Xin giới thiệu tiểu thư Minh Lan và công tử Quốc Duy.

Tiếng vỗ tay vang lên. Minh Lan bắt đầu cựa quậy:

- Tui không hát chung đâu nghe.

Duy nghe thế tự ái quá. Nó bỏ về phía cuối lớp:

- Tôi không tham gia chương trình này đâu.

Cả lớp cười rúc rích, đưa mắt nháy nhau. Tiến hình hình mũi:

- Không hát thì thôi, làm gì dữ vậy. Sau đây tui xin hát một bài.

Ở dưới bọn con gái lắc đầu phản đối:

- Ê, speaker đâu có hát được.

- Nhưng tui thích hát quá, cho tui diễn một bài đi.

- Không được, không được.

Tiến "xuống giá":

- Vậy nửa bài được không, nửa bài?

- Kệ nó, nhường cho nó hát đi.

- Ủ, được đó, hát gì thì hát lẹ đi.

Tiến trịnh trọng:

- Sau đây tui xin hát bài "Hát với chú ve con".

Vừa nói nó vừa chỉ vào ngực nó. Đến chữ "chú ve con" nó lại chỉ xuống lớp. Lập tức, đám con gái túa lên túm áo nó:

- Ông nói ai là chú ve con?

- Ngon thật, dám bảo chị là chú ve con?

- Chắc nó hết muốn sống rồi.

Tiến lùi lại, giơ tay lên đỡ:

- Ê, làm gì mà hung hăng quá vậy? Tui nói "hát với chú ve con" đó là tên bài hát chứ bộ.

Hồng nhéo vai nó tới tấp:

- Tên bài hát sao chỉ về phía tui tui.

- Vô tình chứ bộ, vô tình.

- Vậy tui nhéo cho bỏ cái tật đó.

Một trận mưa ngất nhéo tới tấp đổ xuống. Tiến cong người la oai oái. Cả đám ngồi dưới lớp cười hả hê, thỏa thích. Cuối cùng Thùy mới chịu buông áo Tiến ra:

- Thôi, tha cho nó đi.

Đám con gái lần lượt buông tay ra. Được tha, Tiến chạy về phía cửa, la chói lọi:

- Chưa thấy con gái nào dữ hơn con gái lớp này, toàn là bà chằn lửa, coi chừng ể hết đó.

- Cái gì, cái gì?

Thế là cả đám lại rú lên, ùa về phía cửa tấn Đông Kisốt vào tường.

- Chị muốn tha mà tha hồng xong, chần lửa này, chần lửa này.

Thùy vừa nói vừa ngắt vai Đông Kisốt một cái đau điếng. Trúc vừa kéo áo anh chàng, vừa la lớn:

- Chừa cái tật ăn nói linh tinh nhé! Có chừa không?

- Chừa, em xin chừa.

Tiến giờ tay xá:

- "Con" xin lỗi mấy chị, mấy chị từ bi tha thứ cho "con" nhờ.

- Tốt, biết lỗi vậy là tốt.

- Lần này mấy chị tha cho đó, lần sau là ôm đồn đấy nhá.

Đám con gái rút xuống lớp. Lớp trưởng khoát tay:

- Bây giờ hát tiếp đi.

Tiến vừa sửa lại áo, vừa thờ:

- Te tua toi tả rồi, hát gì nữa.

Điệu bộ của anh chàng làm đám con gái cười rinh rích. Phục đứng lên la lớn:

- Không hát thì giới thiệu người khác hát đi.

Tiến loay hoay sửa lại "micrô" đã bị bung ra lúc nãy. Rồi lấy giọng hài hước:

- Sau đây, lớp trưởng đại nhân sẽ hát bài ""tao" là hoa hồng nhỏ".

Cả lớp lại cười rần lên. Ú cô nương đứng dậy, khoan thai lên bâng. Cô nương giật cái "micrô" trên tay Tiến, cũng cúi đầu chào rất điệu dàng. Giống hệt phong cách ca sĩ.

Rồi nàng Ú đứng thẳng lên:

- Sau đây tui xin hát bài ""tui" là hoa hồng nhỏ".

Lại một trận cười nổi lên. Hồng cô nương nghiêng đầu qua Thùy:

- Hí hí, không dám hoa hồng nhỏ đâu, hoa hồng bụi đấy.

- Hồng đại đóa, hồng vĩ đại!

Hai nàng chụm đầu vào nhau, cười rúc rích. Trên bục lớp trưởng bắt đầu cất giọng:
"Em sẽ là mùa xuân của mẹ, em sẽ là màu nắng của cha."

Dưới lớp con trai gõ bàn làm trống. Đông Kisốt chạy xuống lấy cây chổi, gảy gảy như gảy đàn, tụi con gái thúc vô:

- Múa luôn, nhảy luôn.

Lớp trưởng chịu chơi hết mình, cô nàng bèn nhún nhún chân. Hai bàn tay béo mồm mĩm ngoáy thành một động tác múa, giống y như chương trình ca nhạc thiếu nhi. Cô

nàng to như con gấu mà lại nhún nhảy ục ịch, làm cả lớp cười bò ra nghiêng ngửa.

Ú cô nương hát xong lại cúi đầu chào rất điệu nghệ. Cả lớp vỗ tay rần rộ lên. Tiến bước tới nâng tay nàng Ú lên như hôn. Nhưng lại hôn tay của mình. Cử chỉ tiếu lâm đó làm cả lớp cười lên lần nữa. Ú cô nương đáp lễ bằng một cái nhéo ra trò. Rồi lạch bạch rời "sân khấu".

Tiến nhảy lên bục:

- Tối ai nữa đây? Ai có nhu cầu hát đăng ký đi.

Lập tức một giọng ồ ồ cất lên:

- Tui, tui.

Đó là tiếng của "chị Hai nước tương". Chị Hai làm cả lớp quay phắt lại nhìn xuống bàn cuối:

- Trời ơi, khủng khiếp quá.

- Chuyện gì xảy ra đây.

- Thôi, thôi, làm ơn đừng hát, lo bán nước tương đi.

Nghe mấy cái giọng trêu chọc. "Chị Hai" vẩy tay, nhún vai một cái:

- Mấy người này vô duyên quá, làm mất hứng. Tui giận không hát bây giờ.

Đám con trai cười khoái chí. Thằng Bình vỗ vai chị Hai nói như dỗ dành:

- Ai nó gì thì nói, mình cứ hát nhé!

- VẬY LÊN HÁT NỮA À NGHEN.

- Ủ, lên đi.

Thằng "nước tương" bước ra khỏi bàn, yểu điệu đi lên. Tụi con trai nháy mắt với nhau cười. Ở trong lớp, đám con trai khoái chọc Thằng nhất. Và gọi nó là "chị Hai" vì nó eo lả như con gái, lại có tật hay giận. Mỗi lần giận thì ngún ngậy như con gái. Nhà chị Hai sản xuất nước tương, nên chị có biệt danh "chị Hai nước tương".

"Chị Hai" cũng rất chịu quậy. Khi đứng trên bục, "chị" cũng nghiêng mình chào khán giả một cách bài bản. Và nói thỏ thẻ:

- Để đáp lại sự yêu mến của khán giả, tui xin ca bài "Xin làm người hát hay".

Dưới lớp tiếng cười khúc khích nổi lên:

- Khiêm tốn quá hí... hí...

- Đề nghị khiêm tốn chút đi.

Thắng ra vẻ giận dỗi:

- Ổn quá, sao mà hát được, tui về.

Đám con gái vội lên tiếng:

- Ấy ấy, đừng giận, hát đi.

- Có bao nhiêu cứ rống lên, rống nhiều vào.

Thắng mím miệng, nhướn mắt nhìn lên trần phòng như nhớ ra. Rồi bắt đầu ca:

"Cũng đành, xin làm người hát rong, để nghe tình yêu lên tiếng..."

Phía dưới bắt đầu nổ ra lời bình phẩm đùa cợt:

- Chậc, chậc ca đâu có kém gì QL...

- Mới nghe tưởng QL đó.

- Tưởng QL hay ông nội QL?

- Không, tưởng bà nội, bà nội mới đúng.

- Hí hí, hát giống vịt kêu quá.

- Ca sĩ được bình bầu đoạt giải "trái cóc xanh" đây.

Trên sân khấu, ca sĩ ngôi sao đã hát xong. Tiếng vỗ tay lớp lớp. Tiến bước tới, nghiêng mình hết sức ga lăng:

- Xin mời ngôi sao bỏ ra sân khấu.

Thắng quệt vai Tiến một cái:

- Quý sứ!

Rồi anh chàng đi về chỗ, vừa đi vừa cười tủm tỉm. Nó khoái cái trò chơi văn nghệ này lắm. Nếu hôm nay mà không hát được chắc tối nay nó tức mà không ngủ được.

Tiến ngoảnh quanh quất xuống lớp:

- Còn ngôi sao nào bỏ lên sân khấu nữa không?

- Còn chứ, để tui.

Đó là tiếng của thằng Phục. Nãy giờ nó nghe Vũ công tử xuống ngồi tuốt ở dưới bàn cuối. Nó nhất định không thèm tham gia ca nhạc để tỏ lòng trung thành với bạn. Nhưng thấy ca hát vui quá, tạt ham chơi lại trời dậy, làm nó quên mất ý định của mình.

Thế là anh chàng nhảy lên sân khấu, nói hùng hồn:

- Tui xin ca trích đoạn vở cải lương "Tiếng trống Mê Linh".

Dưới lớp tiếng reo hò vang dậy:

- Hoan hô! Đây là tiết mục đặc biệt.

- Mình phải trở về nguồn cội, chơi đồ cổ mới khác người.

- Ê! Cho tui làm Trung Trắc đi.

Thằng Phục hoa tay giữ trật tự:

- Im đi hát mới được, đừng làm tui mất hứng.

Thấy cái đám nhí nhố bắt đầu lắng xuống, Phục hắng giọng:

- Bắt đầu hát nghe. - Nó giờ tay ra động tác minh họa. Nhưng giữa chừng đứng khựng lại:

- Quên nữa, phải mang kiếm mới ra về anh hùng.

Đám con gái đồng tình:

- Đúng rồi. Thi Sách mang kiếm coi mới oai, mới ra về con nhà quan tướng.

- Kiếm đâu, kiếm đâu?

- Lấy cây chổi cho nó đi.

- Thôi chổi dơ lắm. Lấy cây thước đi.

Hồng chạy lên bàn giáo viên lấy cây thước, giắt nó vào thắt lưng thằng Phục:

- Rồi đó, hát đi tướng quân.

Phục vòng tay thành hình vòng cung:

- Đa tạ Thi phu nhân.

Cả lớp cười ré lên. Hồng cô nương đập vai nó một cái:

- Đồ quý!

Chờ Hồng cô nương về chỗ rồi, Phục bắt đầu gân cổ lên:

- "Trong giây phút chia tay, tim nguyện ghi lời thề... ta xa nhau muôn dặm dài nhưng có nhau..."

Phục chợt đứng lại, dưới lớp nói vọng lên:

- Ủa, sao không hát nữa?

Phục gãi gãi đầu:

- Đoạn này hát sao, tui quên rồi?

- Để tui nhắc cho, hình như là "vai trên vai vĩnh viễn, trong tim đắng cay chia sầu..."

- A, nhớ rồi, nhớ rồi. "Bầu trời Nam u tối..."

Vừa lúc đó cánh cửa bật mở. Thầy giám thị xuất hiện ở cửa lớp, cũng vừa lúc thằng Phục xoay người, chĩa thẳng "kiếm" về phía thầy, ca thống thiết "Quân thù gieo bạo tàn."

Thầy giám thị khựng lại:

- Cái gì đây, diễn tuồng gì đây?

Thấy thầy, thằng Phục hoảng hồn rút kiềng lại:

- Chết cha.

Thầy đi vô đứng giữa lớp. Nhìn Phục từ đầu xuống chân:

- Em làm cái gì vậy?

Phục gãi gãi đầu:

- Dạ, em làm Thi Sách.

- Thi Sách hả? Chà, oai quá hé. Thôi, tướng quân về chỗ giùm đi, để mất công thầy mời tướng quân lên văn phòng làm kiểm điểm lắm. Chà, lớp này vui quá ha. Ai bày đầu vụ này đây?

Cả lớp im phăng phắc, lăm lét nhìn thầy. Cuối cùng "Ú đại nhân" đứng lên:

- Thưa thầy, cả lớp đều nhất trí, không có ai bày đầu.

Đồng Kisốt quay lại nhìn lớp trưởng một cách "biết ơn". Nãy giờ tim nó muốn nhảy ra ngoài. Vì biết mình là tên bày đầu, thế nào cũng được mời lên văn phòng uống trà.

Giờ đây thì thoát nạn.

Thầy giám thị gõ mạnh lên bàn:

- Quá ha. Đóng cửa lại rồi la hét rùm trong lớp, làm hai bên không học được, muốn quậy phải không?

- Dạ không có quậy, tụi em chỉ muốn văn nghệ thôi.

- Văn nghệ gì mà ầm ĩ vậy, quá mất trật tự.

Cả lớp im ru. Thầy giám thị chột dệu giọng:

- Thôi được rồi, muốn văn nghệ thì văn nghệ, nhưng phải hát nhỏ thôi hoặc xuống hội trường mà chơi, để yên cho lớp hai bên học.

Rồi thầy đi ra ngoài. Còn lại trong lớp vài ý kiến nổi lên:

- Hát nhỏ quá đâu có hứng.

- Hay mình kéo xuống hội trường?

- Thôi, gần hết giờ rồi.

Tiền đứng dậy nói một cách hào hứng:

- Vậy mai mốt trống tiết, mình kéo xuống hội trường hát cho đã, đồng ý không bà con?

- Đồng ý, nhất trí.

- Tui ủng hộ ý kiến đó.

- Tui hoan hô hai tay hai chân.

Viễn ảnh hứa hẹn đó làm cả lớp khoái lắm. Chúng nó bắt đầu bàn tán xôn xao về những chương trình "Hát cho tai tôi nghe" sắp tới. Còn Phục vẫn còn muốn diễn cho hết trích đoạn của mình. Nó ngồi dựa tường, rên ư ừ "bầu trời Nam u tối, quân thù gieo bạo tàn..." Bên cạnh diễn viên không chuyên Phục. Vũ công tử uể oải ngã lưng vào tường, mặt buồn rười rượi. Còn mắt thì nhìn ra ngoài cửa sổ thả hồn lung tung.

Những lúc sau này, công tử hay như thế lắm. Nghĩa là lúc nào cũng buồn bã ngó xa xăm, "để tâm hồn treo ngược ở cành cây", cho ra dáng con nhà suy tư.

Chuông reo hết tiết. Công tử chợt quay qua khều tay hai tên hai bên:

- Cúp hai giờ cuối đi uống café.

Quang và Phục không phản đối. Chúng nó cúp tiết thường đến nỗi coi chuyện đó là hiển nhiên. Ban đầu thì cũng thấy ái ngại lắm. Thấy nó kỳ kỳ. Nhưng cúp riết rồi quen, lương tâm cắn hoài cũng mòn răng, cuối cùng lương tâm cũng không thềm cắn với rút nữa.

Ba tên chuồn khỏi trường bằng cách leo rào, và vào quán café gần đó.

Ngồi trong quán café. Cả bọn bắt đầu lấy thuốc lá ra hút. Duy ngồi dựa lưng vào ghế, lim dim thả hồn theo khói thuốc lơ lửng. Thật ra thì nó không thích hút thuốc tí nào. Nhưng từ lúc buồn chuyện Minh Lan, nó thấy hút thuốc mới hay. Mới ra dáng người lớn, lãng mạn. Thế là nó tập hút, mà nó hút thì thằng Quang và thằng Phục sợ không hút thì là con nít, nên bắt buộc phải hút theo.

Trong quán, tiếng nhạc vọng ra dịu dặt, trầm buồn "ngồi quán uống ly café, nghe gió mưa đi về, anh nhớ. Chuyện dĩ vãng xưa ngày xưa, khi trái tim chung tình, hết rồi..."

Duy thấy điệu hát sao hợp với tâm trạng của nó quá. Nhớ hồi năm lớp 10 nó với Minh Lan thân nhau rất vui. Nhưng chuyện đó qua rồi và nó thấy không có gì buồn bằng bị bạn bè quay lưng.

Nghĩ đến đó, nó khép mắt lại, dầy vè suy tư mơ mộng. Nó nghĩ mình trông sẽ hay hay nếu làm như thế.

Ba tên cúp tiết cứ ngồi cả buổi như thế. Ai cũng tạo cho mình một dáng điệu lãng tử. Chúng nó không thấy cô chủ quán thỉnh thoảng lại nhìn chúng mà cười thầm.

Trong mắt người lớn. Nhìn chúng nó thật ngô nghê, buồn cười.

Ở cái tuổi không ra lớn, bé không ra bé này, chúng thường có những hành động không giống ai. Càng muốn thể hiện mình là người lớn, càng làm nhiều việc lố bịch. Rồi đến

lúc nào đó nhìn lại, chúng nó sẽ thấy xấu hổ. Nhưng trong đời mỗi người, ai không trải qua những cảm giác như vậy.

Chương 4

Thùy chở Minh Lan rẽ vào con hẻm nhỏ. Cả hai đến nhà Hồng để mượn tập. Và để hỏi về tình hình lớp. Hôm qua cả hai đều nghỉ học. Hôm nay nghe nói phải nộp bài tập, nên hai nàng hơi khờ. Phải lặn lội đến hỏi Hồng để nhờ vả.

Con đường nhỏ lại đầy ổ gà thật khó đi. Chiếc dream của Thùy thỉnh thoảng lạng qua lạng lại suýt té. Cuối cùng hai nàng phải dẫn bộ. Minh Lan hơi bức mình lắm. Cô nàng rất ngán đi vào mấy con hẻm thế này. Thỉnh thoảng cô nàng đứng lại, sửa đôi giày cao gót cho khít vào chân, nhăn nhó.

- Gần tới chưa?

- Chưa, chút nữa.

- Lâu quá, mỗi chân muốn chết luôn. Đi kiểu này hoài chắc té quá.

Biết tính Minh Lan tiểu thư, Thùy an ủi:

- Ráng chút nữa đi, gần tới rồi.

- Phải nhà nó có điện thoại, gọi tới hỏi là xong, đi thế này cực chết được.

- Thì không có mình mới phải đi, ráng đi mà.

Minh Lan lặng im, cắn cú đi. Được một lát, cô nàng lại rên rỉ:

- Đau chân quá. Lúc nãy không nghĩ ra, chứ thôi đưa địa chỉ nó cho chú tài xế đi tìm, có gì nó viết giấy cho mình.

Thùy la oai oái:

- Đã trốn học mà lại còn nhờ người khác cho bẻ hết hả.

- Thì nhờ tài xế của mẹ tao, chứ bộ của ba tao sao mà lo. Tao đâu có khùng.

- Thôi lỡ rồi, ráng đi tiếp nữa đi.

Cuối cùng thì cũng đến nhà Hồng. Đó là ngôi nhà bằng cây, lợp mái tole. Trước sân có cây mận, nhưng khoảng sân hẹp quá nên dẫn xe vô rất khó. Hai cô đành đứng ở ngoài cổng. Thùy ngó nghiêng vào nhà, gọi lớn:

- Hồng ơi, Hồng.

Trong nhà Hồng cô nương chạy ra. Thấy có Minh Lan, cô nàng khựng lại ngạc nhiên. Rồi ra mở cửa:

- Vô chơi, dẫn xe vô đại đi.

- Thôi kệ nó, để đó đi.

Hồng đưa cả hai vô nhà, phòng khách hơi bừa bộn và chất đầy những bao vải. Nhà Hồng may gia công áo gối bằng vải vụn. Nên trong nhà lúc nào cũng đầy những mảnh vải. Cô quét vôi sơ ghế, lấy chỗ cho khách ngồi.

- Ngồi chơi, mới sáng chưa kịp dọn dẹp, ngồi đỡ nghe.

Thùy khoát tay vô tư ngồi xuống:

- Đừng để ý, làm như tui tui là khách. Hôm qua lớp có gì không?

- Có, cô Thy gọi Minh Lan trả bài.

- Úi trời, rồi cô có ghi tên vô sổ đầu bài không?

- Tui không để ý, sao hôm qua hai bồ nghĩ vậy?

- Ủ... ờ...

Hồng cười tủm tỉm như hiểu ý. Nhưng không hỏi. Thùy định dấu biến đi. Nhưng cuối cùng khai thật:

- Hôm qua xuống nhà nhỏ bạn ở Long An về không kịp.

- Trời, hôm qua lớp nghỉ quá trời, cô Thy dọa sẽ đến gặp phụ huynh đấy.

- Ôi trời, thiệt hả?

Thùy có vẻ lo. Nhưng Minh Lan thì tỉnh bơ. Cô nàng nghĩ đó là cách hăm dọa. Trước đây cô Thủy cũng hăm đến nhà, nhưng cuối cùng cũng đâu có đến.

Minh Lan không hiểu sao lớp có vẻ nể cô Thy. Còn nó thì thấy cô giáo đó không có gì đặc sắc. Cô ăn mặc bình thường. Hiền và có vẻ gì đó nhu nhược. Bằng chứng là lớp quậy như thế đó mà cô chưa khi nào quát tháo. Nó nghĩ cô Thy sợ lớp nó.

Minh Lan khề đá chân ra hiệu cho Thùy. Thùy hiểu ý nó cười cầu tài:

- Ê, hôm qua cô cho bài tập nhiều lắm phải không? Bồ làm chưa?

- Rồi.

- Cho mượn được không? Chiều tui mang vô lớp trả.

Hồng chưa kịp trả lời thì từ trong nhà, một đứa bé lấm đẫm đi ra. Hai tay nó cầm cái bô màu đỏ, nó giơ lên, đi về phía Hồng, cười đưa mấy chiếc răng sữa như hột bắp. Miệng nó cong lên:

- Bô, bô.

Minh Lan kinh hãi nhìn đứa bé. Rồi quay mặt chỗ khác. Cô nàng rất sợ thằng nhỏ ngời bô ở đây, ghê chết!

Hồng và Thùy thì cười ngặt nghoẽo. Hồng bèn đưa thằng bé vào nhà sau. Rồi trở lên.

Minh Lan hỏi ngay:

- Bộ ngày nào bô cũng phải săn sóc em bé như vậy hả?

- Ủ, nó dễ thương lắm, mình giữ nó nhiều nên nó hay đeo mình.

- Nó là em bô hả?

- Không phải, con của chị mình. Chị mình đi làm, ở nhà mình phụ mẹ mình giữ nó.

Minh Lan làm thinh. Nó không hiểu nổi nhỏ Hồng lấy đâu ra thời giờ mà vừa trông em bé, vừa phụ may đồ, mà lại còn có thời gian để học. Mà thuộc lại học giỏi nữa. Nếu là nó, chắc chết mất.

Cử chỉ của Minh Lan làm Hồng thấy ngại ngại, tự ái. Lúc nãy thấy Minh Lan đến là nó đã thiếu tự nhiên rồi. Minh Lan tiểu thư quá nên nó đâm ra mặc cảm về cảnh nhà của mình.

Trước đây nhóm của Hồng rất kỵ nhóm của Minh Lan. Trong mắt nó, cô nàng tiểu thư này kiêu kỳ và khinh người. Và nó ghét cô nàng lắm. Từ lúc cô Thy xếp cho hai nhóm chung một tổ, dần dần nó hết ghét nhóm đối lập. Nhưng chỉ chơi được với nhỏ Thùy.

Còn Minh Lan thì có vẻ xa vời ở thế giới khác, nó không hòa hợp được.

Thùy vô tư không để ý tâm trạng của Hồng. Nó nói huyên thuyên:

- Em bé này giống con của chị tui đấy, phá kinh dị luôn, bô có tưởng nổi không, có lần nó lấy cây son của chị tui vẽ lên cửa. Hết xài được luôn.

- Giống bé Đức nhà mình dễ sợ.

- Còn nữa, có lần mình đang tiếp mấy thằng bạn, tự nhiên nó cầm cái bô để trên bàn, mình què muốn chết được.

Hai cô nàng phá lên cười. Minh Lan cũng mỉm cười theo. Cô nàng không hiểu mấy đứa

bé phá ra sao. Nhưng cũng thấy vui vui.

Ngồi chơi một lát, Thùy lại mon men nói về mục đích của mình:

- Bỏ cho tui mượn tập được không, chiều tui mang vô lớp luôn.

- Được chứ, bỏ chờ mình chút nghe.

Hồng đứng dậy đi vào nhà. Còn lại hai người, Minh Lan và Thùy nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm. Hai nàng không ngờ Hồng cho mượn dễ dàng như thế. Thùy nói với Minh Lan:

- Hú hồn hú vía. Tao sợ nó không cho, vừa quê, vừa mất công. Chiều nay chắc trốn giờ cô Thy luôn.

Minh Lan không nói gì nhưng nó thấy hơi cảm động. Nó sợ Hồng cô nương sẽ ghét nó mà không cho mượn tập. Thì ra con nhỏ đánh đá nhưng cũng rất tốt bụng chứ không làm hiểm như nó tưởng.

Có tập rồi, hai nàng đứng dậy ra về. Bây giờ Minh Lan không khó chịu vì con đường nhỏ xíu khó đi nữa. Nó bắt đầu nghĩ về Hồng với chút mến mến.

Hai nàng về nhà Minh Lan, vui vẻ chép lại bài tập. Kiểu đối phó thế này cô Thy có kiểm tập cũng không sợ. Coi như nó chuộc lại cái tội bỏ học hôm qua.

Thùy về rồi, Minh Lan chuẩn bị tập vở, bỏ vào cặp. Còn hơn hai tiếng nữa mới đến giờ đi học. Nó chẳng biết làm gì cho hết thì giờ. Ngoài việc gọi điện nói chuyện với bạn.

Hoặc xem tivi, hoặc đi chơi.

Chán quá, Minh Lan đến tủ tìm một cuộn băng ca nhạc, nhét vào đầu máy. Rồi nằm dài ra giường xem, nhưng tiểu thư chỉ nhìn màn hình chứ chẳng để tâm vào đó. Tiểu thư đang nhớ đứa bé ở nhà nhỏ Hồng. Trông nó thật dễ thương với những bước đi chập chững. Còn cử chỉ thì vụng về ngộ nghĩnh thật đáng yêu.

Tiểu thư bỗng thấy thích có đứa bé trong nhà, để nựng nịu chơi đùa với nó. Chơi đùa thôi, chứ đừng chăm sóc lúc nó bỏ, ghê lắm. Cái tính tiểu thư đã ăn sâu vào đầu cô nàng rồi.

Mà thật ra nhà nhiều người lại vui hơn. Minh Lan thích như vậy. Cho nên dù được ba mẹ cưng chiều tới bến có lúc cô nàng vẫn thấy buồn.

Chương 5

Tuần này là tuần nặng nề của lớp. Vì phải làm bài kiểm tra môn Sinh vật một tiết. Vốn biết lớp có nhiều nhân vật lười học, thầy chỉ khoanh vùng ba bài, đánh dấu hắc hoi để khích lệ tinh thần của lớp. Nhưng một khi đã lười rồi thì một bài cũng là nhiều. Nhiều vị đã "mặc cả" để thầy bớt thêm. Nhưng thầy cương quyết quá nên các vị phải chịu thua.

Trong thời điểm lịch sử này. Vũ công tử đã trở thành một nhân vật anh hùng. Vì đã giúp lớp lèo lái để vượt qua nguy khốn.

Hôm nay vào lớp, công tử cầm một tờ giấy đi lên bảng. Chờ cho lớp trật tự rồi, công tử nói hết sức từ tốn:

- Tôi có một phương pháp sử dụng tài liệu công khai, mà không sợ bị thầy phát giác, nếu các bạn...

Công tử nói chưa dứt câu thì cả chục cái miệng đã nhao nhao lên:

- Phương pháp gì vậy? Chỉ tui đi, chỉ tui đi.

- Các bạn đừng có la lớn, coi chừng lớp khác biết, tôi sẽ phổ biến cho các bạn, với điều kiện là không ai được tiết lộ bí mật, hứa không?

- Hứa, hứa.

- Vậy thì các bạn viết vào tập đi.

Nói xong, Duy lên bảng, viết một dọc mẫu tự A, B, C. Phía dưới, cả lớp ngồi ngẩn ngơ nhìn, rồi la lên:

- Ê, mấy chữ này em bé mới sinh cũng biết, dạy tui làm chi.

Duy làm thinh như không nghe. Viết xong một cột, nó ghi thêm một cột bên cạnh cũng những mẫu tự kỳ quặc, lạ mắt. Dưới lớp, cả bọn thao láo mắt nhìn. Nhìn mãi cũng không hiểu. Đông Kisốt hỏi lớn:

- Chữ đó là chữ gì vậy?

Duy quay xuống lớp, đáng điệu chừng chặc như thầy giáo:

- Đây là ký hiệu ngữ âm. Thí dụ chữ A là ký hiệu chữ này. Mình có thể chép tài liệu bằng ký hiệu, bảo đảm thầy không biết.

Mấy chục cái đầu bác học ngồi im ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nhao nhao:

- A, hiểu rồi, hiểu rồi, tuyệt cú mèo.

- Một chiêu xuất chúng, từ nay ta khỏi lo học bài nữa.

- Hoan hô Vũ công tử, Vũ công tử muôn năm.

Chúng nó hí hửng lấy tập ra, hí hoáy viết ký hiệu ngữ âm. Mặt ai cũng tươi rói, rạng rỡ.

Ngay cả lớp trưởng đại nhân cũng phân vân một chút rồi hăng hái "nhập" tài liệu vào tập.

Đến giờ Sinh vật. Khi thầy viết ba câu hỏi lên bảng. Cả lớp ngồi im ru chép vào giấy. Về ngoan ngoãn khác thường, sự ngoan ngoãn làm thầy vô cùng ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên kiểm tra mà chúng nó không la hét chí chóe. Lạ thật!

Viết đề xong, thầy ngồi trên bàn nhìn xuống lớp. Ai cũng làm bài chăm chú. Quả là một hiện tượng hiếm có. Thầy Dương thấy phấn khởi lắm.

Nhưng một lát sau, thầy lại phát hiện điều gì đó hơi bất thường. Chúng nó cứ liếc xuống bàn, rồi bình tĩnh viết vào giấy. Thầy bước xuống lớp, đến đứng bên bàn thằng Tiến thấy tờ giấy để nửa kín nửa hở dưới quyển tập, thầy rút ra, cầm lên xem:

- Cái gì đây?

Đồng Kisốt hơi run, mắt nó lăm lét nhìn thầy. Nhưng nó cũng nói cứng rắn:

- Cái này là giấy nháp, em viết chơi.

Thầy Dương chăm chú nhìn tờ giấy, đúng là không phải tài liệu. Nhưng mấy chữ số kỳ lạ được viết ngay ngắn thì thật là bất thường.

Thầy quay qua bàn thằng Phục. Nó cũng có một tờ giấy y như thế. Bước qua dãy bàn con gái, thầy lật xấp giấy cô nàng Mai Thanh lên. Lại cũng tờ giấy có nét chữ kỳ quặc. Thầy Dương nghiêm mặt nhìn Mai Thanh:

- Cái này là cái gì đây, trả lời thật với thầy đi.

- Dạ... dạ...

Mặt Mai Thanh xanh mét, cô nàng đứng mà run như thằn lằn đứt đuôi. Thầy Dương giận quá, quát lên:

- Tôi hỏi cái này là cái gì?

- Dạ, dạ... em không biết.

Thầy Dương quay qua mấy bàn khác. Có đến nửa lớp sử dụng loại bùa bát quái như thế. Thầy biết chúng dùng tài liệu. Nhưng không đọc được mấy con chữ ky quái đó. Giận quá, thầy bắt lớp trưởng đứng lên:

- Em cho thầy biết, em nào bày ra chuyện này?

Lớp trưởng là người có tinh thần đồng đội nhất. Đời nào nó quay lưng phản bạn. Nó lăm lét nhìn thầy rồi nói:

- Dạ, em không biết.

Tra vấn cả buổi, chúng nó cũng không khai ra tên cầm đầu, mà cũng không nói mấy chữ kỳ quái đó là cái gì. Chưa bao giờ thầy Dương nổi giận như thế, thầy quát lên:

- Cả lớp xuống sân đứng dưới cột cờ cho tôi.

Thế là nguyên lớp lục tục kéo xuống sân. Lúc đi xuống cầu thang, thằng Phục quay xuống nhóm thằng Tiến, thì thầm:

- Tụi bây không được khai thằng Duy nghe, đứa nào khai là phản bạn, khai trừ đứa đó ra khỏi lớp luôn.

Thằng Tiến vung tay lên, hùng hồn:

- Đánh chết cũng không khai, đứa nào khai là phản bạn.

Cứ thế, hàng trên truyền tin xuống cho hàng dưới. Ai cũng đồng tâm nhất trí giữ bí mật cho đến cùng.

- Thế là giữa trưa nắng chang chang. Nguyên lớp 11C đứng thành hàng ngay ngắn dưới cột cờ. Tiến Đông Kisốt luôn tay đưa chiếc khăn của nó cho Mai Thanh:

- Bà đội khăn đi, coi chừng nhức đầu đó, bà là vua bị bệnh, phen này thế nào cũng bị cảm cho coi.

Thế là mấy tên khác cũng lấy khăn tay của nó đưa cho bọn con gái. Trong cơn hoạn nạn, tinh thần đoàn kết của chúng càng lên cao. Đúng với phương châm "đoàn kết là chết chùm".

Lúc đó cô Thy đang dạy ở lớp đầu dãy. Nhìn ra sân thấy lớp mình chủ nhiệm bị phơi nắng, cô vội bảo lớp trưởng đọc bài cho lớp viết. Rồi đi lên văn phòng.

Thầy Dương đang ngồi ở phòng giáo viên, thấy cô Thy, thầy đưa ra ngay mấy tờ giấy vẽ bùa:

- Lúc nãy tôi cho lớp cô làm kiểm tra, đứa nào cũng có một tờ thế này, tôi nhìn hoài mà

cũng không biết đó là cái gì, đây cô xem.

Cô Thy cầm mấy tờ giấy, nhìn lướt qua. Cô thấy ngạc nhiên vô cùng:

- Cái này là ký hiệu ngữ âm, nó có trong chương trình năm thứ nhất của sư phạm văn, làm sao chúng nó biết được.

Thầy Dương lắc đầu:

- Lớp cô làm tôi đau đầu quá, tôi đứng lớp nhiều năm, nhưng chưa bao giờ gặp trường hợp thế này.

Thầy giám thị cũng cầm lên xem, rồi cũng lắc đầu:

- Để thời giờ học mấy thứ này thà chúng nó học bài có hơn không. Đám trẻ này thật không hiểu được.

Thầy Dương ngán ngẩm:

- Nhớ mấy ký hiệu này khó chứ đâu có dễ, vậy mà chịu làm. Còn học hành nghiêm chỉnh thì không chịu. Chúng nó đem trí thông minh sử dụng vô mấy chuyện vớ vẩn thật.

Cô Thy lo lắng nhìn ra ngoài sân. Rồi quay qua thầy Dương:

- Chúng nó quậy thật. Nhưng phạt như thế này sợ mấy đứa con gái bị cảm mất, hay là thầy tha cho lớp, để em giải quyết chuyện này cho.

- Được rồi, tôi giao lại cho cô, cô điều tra giùm, xem đứa nào bày ra vụ này.

Cô Thy nhanh nhẹn đi ra sân. Vừa thấy cô chủ nhiệm, mấy cái mỏ lập tức rên xiết:

- Cô ơi, tụi em nhức đầu quá cô ơi.

- Đứng đây nắng khó chịu quá cô ơi.

- Cứu tụi em với cô.

Cô Thy đứng trước lớp, nghiêm nghị:

- Thấy các em đứng ngoài nắng thế này, cô cũng sốt ruột lắm. Cô đã xin thầy tha cho lớp.

Các em về lớp đi. Nhưng từ đây đến hết giờ các em phải im lặng. Nếu làm thêm tội ồn ào, cô không xin được các em đâu.

- Dạ.

- Tụi em cảm ơn cô.

Cả lớp lục tục đi lên. Vừa đi vừa bàn tán xôn xao:

- Sao cô Thy không hỏi tội tụi mình.

- Hay là cô biết đứa nào bày đầu?

- Làm sao cô biết được.

- Coi chừng có đứa nào nói với cô đó, dám lắm à.

- Đứa nào nói tao sẽ xử tội nó.

Vào lớp rồi mà chúng còn ồn ào thắc mắc. Nàng lớp trưởng đập bàn:

- Im lặng giùm đi, mới hứa với cô rồi mà còn ồn hả?

Cả lớp lặng dần xuống. Nhưng vốn còn bao nhiêu điều thắc mắc, không nói ra thì không chịu nổi. Chúng nó bèn hạ giọng xuống, cuối cùng chỉ còn là những tiếng xì xầm:

- Không lẽ cô xin tha tội cho tụi mình dễ dàng vậy sao?

- Không bắt được ai cầm đầu, để gì thầy Dương bỏ qua.

- Chắc cô Thy hứa điều tra cho thầy, thầy mới nể tình cô tha cho mình.

- Chắc vậy, không nói ra cũng tội nghiệp cô Thy.

Mặc cho xung quanh bàn tán, Vũ công tử vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì. Không phải nó hoàn toàn yên tâm bạn bè sẽ bảo vệ mình. Cái đó cũng có nhưng có một tâm lý khác, là nó cóc sợ bị phát giác. Bất quá nó bị phạt, hoặc gọi thư về nhà là cùng. Phạt thì nó cũng quen rồi. Gọi giấy về nhà nó cũng cóc sợ. Vì nó sẽ cho người làm trong nhà giấu biến đi. Đã mấy lần như vậy rồi.

Ba nó làm giám đốc của một công ty, đi tối ngày. Còn mẹ thì suốt ngày đánh bài ở nhà mấy người bà bạn. Nó còn một chị đang học đại học. Mà chị ấy thì đời nào quan tâm đến chuyện của nó. Cho nên những gì nó gây ra, nó chẳng sợ bị ai không chế cả.

Giờ kể là giờ của cô Thy, cả lớp đã đoán là cô sẽ dành nguyên giờ để điều tra về chuyện viết bùa. Cho nên khi cô bước vô lớp, ai cũng có tâm lý đề phòng và lo ngại.

Nhưng cô Thy làm chúng nó hết sức ngạc nhiên. Khi cho cả lớp ngồi rồi, cô đứng bên bàn, nói như thông báo:

- Giờ kiểm tra môn Sinh vật lúc này thầy Dương sẽ không chấm điểm cho các em. Cách hay nhất là các em về học bài cho nghiêm túc, thầy sẽ cho làm bài kiểm tra lại.

Dưới lớp bắt đầu có những phản ứng khác nhau. Đứa thì thất vọng vì công của nó trở nên công toi. Đứa thì mừng hóm vì thoát nạn. Đứa lại thắc mắc sao cô Thy không phạt.

Cô Thy chờ cho tiếng ồn lắng xuống rồi nói thật nhẹ nhàng:

- Cô rất ngạc nhiên vì các em thông minh như vậy, học những ký hiệu ngữ âm đó rất khó. Thế mà các em đã học được. Nhưng sao các em không sử dụng trí thông minh học bài cho nghiêm chỉnh, như vậy có lợi cho các em hơn.

Cả lớp kinh ngạc nhìn cô Thy. Chúng nó kinh ngạc vì hai điều. Điều thứ nhất là tại

sao cô biết được ký hiệu ngữ âm. Điều thứ hai là cô không mắng mà bảo chúng thông minh. Cô làm cho tâm lý chúng nó bị đảo lộn. Và chúng thấy những trò tinh nghịch của mình chẳng vui và chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cả lớp còn đang ngẩn ngơ thì cô Thy nói tiếp:

- Cô biết chắc chắn phải có em nào đó dạy, các em mới biết các ký hiệu đó. Cô không yêu cầu lớp nêu tên em đó ra nhưng cô kêu gọi sự tự nguyện của các em. Cô hứa sẽ không mách lại để thầy Dương phạt em đó.

Vũ công tử ngồi im nhưng tâm trạng bất thần của nó bắt đầu bị lung lay. Cô Thy nói năng nhẹ nhàng quá nên nó thấy xấu hổ. Nó bỗng muốn đứng lên "tự thú trước bình minh".

Nhưng giữa lớp thì quê quá. Cuối cùng nó tự nhủ đến cuối giờ sẽ nói riêng với cô.

Mà không phải chỉ mình thằng Duy. Cả lớp ai cũng muốn khai ra để cô vui. Có điều khai thì sợ phản bạn. Cuối cùng cả đám đều lặng thinh trong tâm trạng ái ngại.

Cô Thy chỉ nói thoáng qua chuyện đó rồi quay vào bài học. Cô lấy ra xấp bài luận, không phát ngay mà vẫn cầm trên tay:

- Hôm nay cô sẽ trả bài cho các em. Cô nhận thấy đa số các em đều có thuộc bài nhưng phân tích còn lan man và sơ sài quá.

Cô rút ra một bài cầm riêng rồi nói:

- Có một bài mà cô cho là hay nhất lớp, vì bạn đó đã phát biểu cảm nghĩ riêng độc đáo của mình. Đó là bài của em Vũ Quốc Duy.

Cả lớp "ồ" lên một tiếng kinh ngạc rồi quay cả lại nhìn Duy làm nó mất tự nhiên. Chính nó cũng bị bất ngờ đến kinh ngạc vì từ đó đến giờ tên của nó chỉ được nêu lên để phê phán. Cha mẹ ơi! Đây là lần đầu nó được khen. Sung sướng chết mất.

Cô Thy bắt đầu đọc cho cả lớp nghe đoạn văn của tài năng vừa được phát hiện. Duy ngồi nghe mà thấy tâm hồn nó như bay bổng. Nó chợt khám phá ra rằng được bạn bè khâm phục thì thật là hãnh diện.

Thế là trong số các bài luận, bài của Duy là được điểm cao nhất: 9 điểm.

Thật ra bài luận đó không đáng được điểm như thế. Nó phân tích không có gì xuất sắc nhưng cô Thy đã xoáy vào một điểm sáng trong bài để nâng điểm lên. Cô muốn khuyến khích nó, tạo cho nó cảm giác mình là người tài năng, để cho nó cố phấn đấu cho xứng đáng danh hiệu vừa đạt được.

Mãi đến mấy ngày sau, Vũ công tử còn âm thầm lấy bài luận của mình ra ngắm nghía.

Càng nhìn càng thấy khoái. Từ thuở biết đọc đến giờ, lần đầu tiên nó thấy con số 9 dễ thương như vậy. Nó thấy chán khi phải nhận điểm 2, điểm 3 lắm rồi

Chương 6

Hôm nay đi đám cưới ở nhà Mai Trúc. Cả nhóm tập trung ở nhà Tiến rồi xuất quân. Vì không ai biết nhà Mai Trúc ở đâu. Chỉ có một mình thằng Tiến biết.

Hôm nay đám con gái diện rất xinh. Còn tụi con trai thì áo sơ mi mới toanh, thắt cà vạt trông ra dáng người lớn hảnh hoi. Thoạt nhìn thì chúng nó rất ra dáng thanh niên. Nhưng nghe nói chuyện thì thấy con nít ời là con nít. Nhất là Đông Kisốt.

Cả đám đã tới đầy đủ, chỉ thiếu có Minh Lan. Tiến hết đi ra rồi đi vô, loì chơi lóc chóc. Đến nổi, lớp trưởng phải la lên:

- Ngồi im coi, làm gì đi tới đi lui hoài vậy.

Tiến gân cổ lên cãi:

- Người ta mời 11 giờ vậy mà giờ này còn ở đây, đi trễ quá rồi hết đồ ăn thì sao.

Cả đám cười rần lên, lớp trưởng phát lên vai Tiến một cái:

- Đồ ham ăn.

- Chưa biết ai ham ăn hơn à. Người ta không ham ăn mà còn đồ sộ như thế, nếu như...

Tiến chưa nói hết lời, nàng Ú đã chống nạnh lên điệu bộ đầy hăm dọa:

- Định châm chích gì đấy, muốn nói Ú phải không?

- Không nói thì cũng đã Ú rồi, cần gì nói. Mà bà đâu có Ú, béo chứ ú gì.

Mặc cho cả đám cười nghiêng ngửa, Ú cô nương làm như không nghe. Cô nàng nhéo vai Tiến tới tấp. Đau quá nó la lên oai oái rồi chỉ ra cửa:

- Tiểu thư tới kìa.

Lớp trưởng ngừng nhéo, quay nhìn ra đường. Cả lớp cũng đứng lên định đi nhưng

Tiến đã khôn ngoan đứng xa ra rồi mới lên tiếng:

- Tui nói nó tới giữa đường, chứ tui đâu có nói nó tới đây, quê chưa?

Đám con gái ngồi trở xuống, nguýt háy tung bưng:

- Cái miệng lách chách, bởi vậy bị nhéo hoài không lớn nổi.

- Ông mà bớt nói là ông cao thêm được hai phân đấy.

Tiến đáp chát tới bến:

- Cao bao nhiêu đây đẹp trai rồi, cần gì cao thêm nữa.

Hồng cô nương xen vô:

- Thôi đừng cãi với nó nữa, cãi không lại đâu. Con trai gì mà miệng lưỡi hơn con gái.

- Còn nhỏ Lan này nữa, dám giờ này còn đến tiệm làm đầu à.

- Nhỏ này tiểu thư chịu không nổi.

Mai Thanh định "tố" thêm, thì đã thấy Minh Lan đi vào. Cô nàng thở khi:

- Hú hồn, rốt cuộc tiểu thư cũng tới.

Hôm nay Minh Lan xinh ời là xinh. Cô nàng mặc một chiếc áo đầm màu trắng, trên tóc cột một chiếc nơ to cũng màu trắng. Nó đẹp đến nỗi đám con trai cũng trở mắt nhìn.

Rồi xuýt xoa:

- Chậc, chậc, hoa hậu xuất hiện.

- Ê, lát nữa tui chở hoa hậu lấy hên nghe.

Minh Lan nhỏ nhẹ:

- Chờ tôi có lâu không vậy, tại chờ mẹ tôi đưa đi đấy.

Cô nàng đẹp quá, làm cả nhóm hết giận ngay. Mà quả thật trong lớp, Minh Lan được ưu ái nhiều nhất. Nó hát hay, múa cũng đẹp. Nói chuyện thì giọng nhỏ nhẹ êm ái. Hình như ý thức được ưu điểm của mình, nên đôi lúc nó kiêu kỳ không chịu được. So với Thùy cô nương thì nó ít hòa đồng với lớp hơn.

Cả nhóm bắt đầu chạy ra khỏi thành phố. Sau đó rẽ vào con đường đất đỏ. Chạy thêm một quãng khá dài nữa thì quẹo vào con đường đất, hai bên có hai hàng dừa tỏa bóng râm xuống thật mát mẻ. Tiến chở nhỏ Thùy chạy ở đoạn giữa. Gần đến một ngõ quẹo, nó la lớn:

- Phía trước chạy từ từ, chờ tui tìm nhà, đừng có chạy xa, lạc nhau đó.

Tốp thằng Duy dừng lại chờ. Tiến phóng xe lên trước. Chạy chậm chậm tìm đường

quẹo. Đường ở vườn đều giống nhau, lại có cây cối um tùm nên rất khó phân biệt. Thấy nó cứ chạy chậm chậm, Thùy hỏi sốt ruột:

- Ông nhớ đường chắc chắn không?
- Tui xuống đây một lần rồi, không nhớ sao được.
- Nhớ sao coi ông lưng chừng quá vậy?
- Từ từ chứ, để tìm cây cầu đã. Kìa, nó kìa, qua chỗ đó là tới rồi.

Cả đám chạy qua cây cầu nhỏ. Lại rẽ vào một con đường nhỏ nữa. Chạy một đoạn thì thấy có đám cưới, Tiến dừng lại:

- Tới rồi, hú hồn, sợ đi lạc.

Đám con trai dựng xe trong sân. Tụi con gái đứng chụm nhau chờ. Hồng cô nương ngó nghiêng vào nhà:

- Sao nhỏ Trúc không ra đón mình.
- Chắc nó bận ở nhà sau, ở vườn đám cưới là người trong nhà cực lắm, chạy lo đủ thứ, chắc mình phải phụ với nó quá.

Trong nhà, khách khứa rất đông. Các bàn kê chật cả sân. Tiếng nhạc và tiếng nói chuyện vọng ra ồn ào. Đám con gái còn đang đứng ngóng ngóng chờ chủ nhà thì nhóm con trai đi tới. Tiến xằng xái:

- Vô đi, vô đại đi, đứng đây cản đường người ta đó.

Trong nhà, một thanh niên đi ra lịch sự:

- Mời mấy anh, mấy chị vô nhà. Xin cứ tự nhiên.

Gì chứ tự nhiên thì tụi con trai có thừa. Chúng nó xông xáo đi vào nhà, ngồi xuống bàn. Chẳng cần phải đợi có mặt chủ nhân. Cả đám thoải mái ăn bánh uống trà, cười cười nói nói.

Nhưng đám con gái thì cứ thắc mắc ngó vô nhà tìm nhỏ Trúc. Phía bàn thờ, thấy thấp thoáng bóng cô dâu chú rể, Hồng cô nương bàn:

- Bây giờ chờ nhỏ Trúc ra đưa quà, hay đưa tận tay cô dâu?
- Ai ra trước thì đưa cho người đó, đưa ai cũng được mà.

Thế là tụi con gái đặt quà trên chân chờ chủ nhà đi ra. Nhưng cô dâu chú rể thì ở tít đằng kia, nhỏ Trúc cũng không thấy đâu. Người nhà dọn bánh trà xuống và mang thức ăn ra. Đến giờ ăn thì không cần phải đợi chủ nhà nữa. Cả bọn tự nhiên nhập tiệc, cười đùa nhí nhố trêu chọc nhau, vui ời là vui.

Đến giữa chừng buổi tiệc thì cô dâu chú rể đi về phía bàn. Thằng Tiểng ngừng đùa nhìn cô dâu chăm chăm, rồi kêu lên:

- Ủa sao cô dâu không quen ta? Chị này mập hơn chị con Trúc, sao kỳ vậy?

Cả bọn cũng buông đùa xuống, nhìn nhìn cô dâu. Chúng nó chưa xuống đây lần nào nên đâu biết mặt chị nhỏ Trúc.

Cô dâu cũng nhìn cả bọn, ngỡ ngàng vì thấy không quen. Hai bên cứ nhìn nhau mà ngạc nhiên. Rồi thằng Duy đứng lên:

- Dạ, tui em là bạn của Mai Trúc.

- Bạn Mai Trúc hả? Đây không phải nhà Mai Trúc. Nhà nó phía dưới nữa, qua một cây cầu nữa mới tới. Các em đi lộn rồi.

- Hả?

Cả bọn tròn xoe mắt nhìn nhau, dờ khóc dờ cười. Thằng Tiểng gãi gãi đầu:

- Chết cha.

Quả là một tình huống kỳ cục nhất trên đời. Không biết phải nói năng làm sao. Đám con gái ngồi chết trân. Tụi con trai cũng im lặng.

Cuối cùng Duy luồn tay dưới bàn lấy gói quà rồi đưa về phía cô dâu. Nó nói hết sức chững chạc:

- Dù tui em không quen với chị nhưng đã tới đây rồi thì cũng xin chia vui với chị.

Xin tặng anh chị.

Cô dâu đỡ lấy hộp quà:

- Cám ơn mấy em nghe.

Cô dâu cũng linh hoạt lắm bèn mời cả bọn chụp ảnh chung, sau đó lại mời ngồi ăn tiếp. Nhưng cả bọn còn đầu óc đâu mà ăn nữa. Chúng nó vội đứng dậy chào cô dâu chú rể rồi rút lui.

Ra tới đầu hẻm, một trận cuồng phong bắt đầu nổi ra. Tụi con gái vây lấy thằng Tiểng, ngất néo tới tấp. Mỗi người một câu chí chöhe.

- Trời ơi là trời, xấu hổ muốn chết được.

- Chưa thấy ai xấu hổ như ông.

- Tội lỗi của nó cao hơn núi, phải trị cho nó một trận mới được.

Lớp trưởng đại nhân bấm vào vai Tiểng một cái đau điếng:

- Đem treo cổ nó lên cây dừa cũng chưa hết tội.

- Ngắt mũi nó.
- Bẻ răng nó.
- Bầm bầm nó ra cho gà ăn.

Tiến kêu la oai oái:

- Đừng có nhéo nữa đau.
- Biết đau hả? Cho chừa cái tật đó.

Vũ công tử bước tới can:

- Đừng có tra tấn nó nữa, lo vô nhà Mai Trúc kìa.

Đám con gái thả Tiến ra, rồi đi đến xe của mình. Nhưng Hồng cô nương còn cố vót vát:

- Mai vô lớp biết tay tui.

Đồng Kisốt bị nú kéo quá nên áo bung cả ra ngoài. Nó loay hoay bỏ áo vào quần cho chỉnh tề. Vừa làm vừa lảm bảm:

- Số tui xui xẻo, học chung với mấy bà chần, tối ngày bị nhéo hoài lớn hết nổi.

Thằng Quang cười cười:

- Tại mày, ai biểu mày lau chau.

Cả nhóm lên xe phóng đi. Lần này tụi con gái không cho Tiến dẫn đường nữa. Lớp trưởng đại nhân hăng hái chạy lên phía trước.

- Để tui tìm nhà cho, hỏi người ta cho chắc ăn.

- Ủ, tự tìm đi, đi theo ông khùng đó chắc vô nhà thiên hạ nữa quá, tui không khoái đi lạc nữa đâu.

Cuối cùng cũng gặp một đám cưới nữa. Lần này thì rất chắc chắn vì cả bọn vừa ngừng xe thì đích thân Mai Trúc đã chạy ra tận cổng đón.

- Sao mấy bạn xuống trễ quá vậy?

Tiến làm thinh, lùi ra sau lưng thằng Phục. Mai Trúc không để ý cứ chỉ lúng túng đó. Nó vội đưa cả bọn vào nhà. Ngồi xuống bàn, mặt ai cũng nghiêm chỉnh như người lớn, hết còn chí chóc như lúc nãy.

Mai Trúc thấy lạ lắm. Bình thường đám nhí nhố này đâu hiền như vậy. Nó nhìn hết người này tới người kia nhưng không hỏi. Khi nó đứng dậy định dọn bàn thì Hồng cô nương can lại:

- Ê, đừng dọn, đừng dọn.

- Sao vậy?

- Đâu có gì đâu, tại nó rồi.

- Ăn gì mà nó?

Thằng Phục buột miệng:

- Thì ăn đám cưới, lúc nãy giành ăn quá nên bây giờ nhét hết vô rồi.

Mai Trúc ngơ ngác nhăn mặt:

- Mấy người này hôm nay khó hiểu quá. Có chuyện gì vậy? Khai ra đi. Bộ lúc nãy quý vị cãi nhau hả.

- Đâu có cãi, đập chứ đâu có cãi.

- Đập ai?

Thùy xỏ xiên:

- Thì đập cái người láu táu ấy, người nào không biết mà làm ra vẻ ta đây rành rẽ ấy.

Đề nguyên nhóm đi đám cưới người ta lạ hoắc đó.

Mai Trúc càng nghe càng khó hiểu, nó nhăn nhó:

- Mấy người hôm nay kỳ cục lắm nghe, tui nổi khùng lên rồi đó. Bây giờ có chịu ăn không?

Đông Kisốt nói thẳng ra:

- Ăn gì nổi mà ăn, tại tui đó, lúc nãy đi lộn nhà, ăn ở ngoài kia rồi, quà cũng tặng luôn rồi.

- Ở nhà nào? A, biết rồi, hôm nay ở ngoài kia cũng đám cưới chị Ánh, vậy là quý vị vô đó rồi hả?

- Chứ gì nữa.

- Trời đất.

Mai Trúc trở mặt ngạc nhiên. Rồi nó ôm bụng cười, cười nghiêng ngửa. Cả đám ngồi im nhìn nó. Ngẫm nghĩ lại chuyện lúc nãy bây giờ chúng mới thấy tức cười. Thế là một bàn mạnh ai nấy cười làm mấy bàn khác ngoái lại nhìn. Chưa có bàn nào vui vẻ sinh động hơn bàn của chúng nó.

Cả nhóm ngồi chơi một lát rồi bấm tay nhau ra hiệu rút lui. Nhưng Mai Trúc đã cản lại:

- Ở lại chơi, chiều rồi về.

Lớp trưởng lắc đầu:

- Nhà bồ đang có đám cưới, ở lại sao được.

Mai Trúc thuyết phục hùng hồn:

- Đâu có sao đâu, lát nữa khách về hết rồi, tụi mình rảnh đến tối, bây giờ mình đâu có làm gì. Mình sẽ đưa quý vị ra vườn chơi, tắm sông rồi bơi thuyền, sau đó lên ăn rồi về.

Chương trình nghe hấp dẫn quá. Nhưng nhà người ta đang đám tiệc, mà ở lại chơi thì thật là kỳ cục. Cả bọn ngồi ngẩn ngừ. Thấy vậy Mai Trúc tiếp tục:

- Dễ gì có dịp cho quý vị xuống đây, không đi chơi thì uống. Nhà mình có xuồng, mình sẽ đưa quý vị qua vườn bên kia ăn trái cây, bên kia trồng nhiều thứ lắm, cây nào cũng có.

Hồng cô nương bắt đầu bị lung lay:

- Không kỳ chứ.

- Không đâu, mẹ mình thích bạn bè mình xuống chơi lắm.

Gì chứ bơi xuồng trên sông thì Minh Lan thích mê. Tiểu thư bèn kéo tay Thùy, háo hức:

- Thế thì ở lại vậy, chiều về.

Ý kiến của tiểu thư lập tức được cả bọn đồng ý. Hoàn toàn không ai còn phân vân gì nữa. Thế là cả bọn ríu rít kéo nhau ra vườn.

Mai Trúc đưa cả nhóm qua vườn bên kia. Ở đây hoàn toàn vắng lặng. Chim chóc kêu nghe thật thích. Lớp trưởng bình thường vốn rất nghiêm chỉnh, bây giờ lại là người leo trèo, hăng hái nhất. Trong khi cả đám còn len lỏi giữa mấy cây nhãn, thì cô nàng đã leo lên một cây ổi, nhào người xuống hái một trái gần đó.

Nhưng cô nàng nặng quá, mà cành ổi thì lại mỏng manh. Chịu sao nổi mấy chục ký. Và nó phản đối bằng cách gãy cái rắc. Thả nàng lớp trưởng to béo rơi bịch xuống mương.

Qua phút hết hồn, lớp trưởng hét toáng lên:

- Chết rồi, cứu tôi với.

Cả nhóm hoảng hồn chạy nhanh ra cây ổi. Dưới mương, lớp trưởng còn bò lớp ngóp, mặt mũi tay chân dính bùn đen thui. Mọi người bu lại bên bờ mương, nhào nhào lên:

- Làm sao mà kéo nó lên bây giờ.

- Ê, ngồi yên đó, coi chừng nó lún kéo không lên.

Bọn con gái chỉ còn biết la hét chí choé, chứ chẳng làm được trò trống gì. Vũ công

tử bèn xắn tay áo lên, thận trọng đứng sát mép cây ổi, và đưa tay cho lớp trưởng.

- Năm tay tôi đi, nắm chắc nghe.

Dưới mương, nàng Ú cố trườn lên, hai tay bám chặt tay thằng Duy . Duy bặm môi kéo mạnh cô nàng lên. Nhưng không biết tại nàng Ú nặng quá, hay tại Duy bị trượt chân, mà nó mất thăng bằng rớt chéo xuống, đè cả lên cô nàng.

Trên bờ, cả bọn cùng cười điên ruột, làm xáo động cả một góc vườn. Ai nấy quên mất chuyện phải kéo hai người lên, mà cứ đứng ngồi cười nghiêng ngửa . Duy đu người qua cây ổi, nhảy phóc lên bờ. Nhưng nàng Ú vì nặng quá nên không lên nổi. Thấy cả đám đứng cười, cô nàng tức quá la lên:

- Không lo kéo người ta lên, ở đó mà cười.

Thằng Tiến và thằng Quang lui cui cúi xuống, đưa tay cho lớp trưởng.

- Năm tay tui tui nè, đừng có kéo xuống nghe bà.

Lúc này Duy đã rửa tay xong. Nó nghiêng người phụ hai tên kia kéo lớp trưởng lên. Phải đến ba người mới đưa được "đại nhân" lên bờ. Bộ áo mới toanh của đại nhân đen thui, nước chảy ròng ròng. Đại nhân thiếu não nhìn Mai Trúc.

- Làm sao bây giờ, thế này làm sao tui về đây.

Hồng cô nương nín cười:

- Bây giờ đưa lớp trưởng vào thay đồ đi. Có đồ nào mặc vừa không?

- Để mình lấy đồ của má mình, má mình cũng mập lắm.

Câu nói đó làm cả bọn lại cười ré lên. Nhưng lớp trưởng đang xuống tinh thần quá, nên không lòng nào mà tức. Cô nàng lạch bạch đi theo Mai Trúc vào nhà.

Thùy cô nương kêu lên:

- Còn Duy thì sao, nó cũng ướt hết.

Duy đang ngồi phơi đôi giày trên cây ổi, nghe nói bèn quay lại:

- Không sao đâu, phơi nắng một lát là khô thôi.

- Không được, bệnh chết.

- Không sao đâu, ướt một chút mà nhắm gì.

Nói rồi nó đi về phía cuối bờ mương, chỗ có nước sạch, để rửa lại tay chân. Chỉ một lát sau, bộ đồ đầy bùn của nó trở lại sạch sẽ, dù nước còn chảy giọt xuống đất.

Lớp trưởng đã theo Mai Trúc vào nhà. Một lát sau cô nàng trở ra với bộ đồ bà ba của bà già. Trông thật tức cười.

Cô nàng đã hoàn hồn lại và quên đi tâm trạng lúc nãy . Thấy cả bọn ngồi dưới gốc mận ăn trái cây, cô nàng cũng ngồi xuống tham gia nhiệt tình.

Thấy Duy còn đứng chỗ có nắng, lớp trưởng bèn gọi lại:

- Ê, sao không lại đây ăn cho vui.

- Đứng phơi đồ một chút.

Hồng cô nương cười rúc rích:

- Lúc này anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng mỹ nhân nặng quá, anh hùng cứu không nổi.

Thắng hoa tay lên, điệu dàng:

- Mỹ nhân này phải có xe cần cầu trục lên mới nổi.

Lớp trưởng hình hình mũi:

- Ai nói gì nói, tui ú kệ cha tui. Mai mốt tui đoạt giải hoa hậu của mấy người mập, quý vị đừng có ganh tị đấy.

Thằng Tiến dài giọng:

- Phải rồi, ganh tị làm gì, phải chăng cho ú để đoạt giải hoa hậu chứ ganh tị làm gì.

Nó định nói thêm một câu, thì nàng Ú đã nhét trái mận vào miệng làm nó im lặng, Ú cô nương bắt đầu hài tộ:

- Tui chỉ Ú chứ không xón xác như mấy người, mấy người hại nguyên đám vừa quê vừa kỳ cục. Tội lỗi đó chưa quên đâu, để đấy đi.

Đông Kisốt gãi gãi đầu:

- Con gái sao thù dai dễ sợ.

Nãy giờ Minh Lan ngồi yên lặng thưởng thức nhãn. Thấy Đông Kisốt sịp bị nhéo đến nơi, cô nàng bèn lên tiếng:

- Lúc này Trúc nói bơi xuống gì đó, bây giờ mình bơi đi.

Ý kiến của tiểu thư lập tức được ủng hộ ngay. Thế là cả bọn đứng lên, đi theo con đường nhỏ ra sông.

Buổi trưa thật yên tĩnh. Mặt sông loang loáng ánh nắng, hai bên bờ có những bụi tre và những cây dừa soi bóng mát, làm cả bọn thích mê.

Mai Trúc rành rẽ kéo chiếc xuống ra. Nó nhảy xuống cho xuống cập sát bờ rồi ngồi xuống, nhìn cả bọn khuyến khích:

- Xuống đi.

Lúc này Minh Lan rất hăng hái nhưng bây giờ thấy chiếc xuồng trôi trên dòng nước, cô nàng thấy sợ quá. Cả nhóm bước xuống rồi mà cô nàng vẫn còn đứng trên bờ rụt rè.

Phục nói nhỏ vào tai Vũ công tử:

- Điệu dễ sợ.

Duy làm thinh như không nghe. Lúc sau này nó phớt lờ không nói với Minh Lan nữa. Tính nó rất tự ái, nên ai nghĩ chơi với nó thì nó cũng không việc gì phải theo đuổi cho người ta phải coi thường.

Thấy nó ghét Minh Lan, thằng Phục với thằng Quang tự thấy có bổn phận phải ghét theo. Dù bản thân hai đứa chẳng tự hiềm gì với cô nàng yếu điệu kia.

Dưới xuồng, tụi con gái mỗi người một câu động viên Minh Lan, nhưng cô nàng sợ quá nên cứ lúng túng đi tới đi lui. Nó sợ bỏ giày ra, rồi bị dơ chân. Sợ bị xuồng chìm. Nhất là sợ té rớt mình xuống sông như nàng Ú lúc này. Nó ghê lắm.

Thấy tiểu thư còn đứng lóng ngóng, thằng Tiến xông xáo định nhảy lên bờ giúp. Nhưng đám con gái đã cản lại:

- Thôi, thôi, ông ngồi yên giùm đi ông, ông giúp người ta là có chuyện nữa.

Thằng Phục đưa mắt nhìn Duy, hỏi ý. Nhưng Duy đã quay mặt nhìn chỗ khác như không có ý kiến. Cuối cùng nó tự nhủ: "Mình không giúp mới là nhỏ mọn". Và nó nhảy phóc lên bờ, giọng cụt ngắn:

- Tháo giày ra cho dễ đi.

Minh Lan ngần ngừ một chút nhưng rồi cũng phải làm theo. Hai bàn chân nhỏ nhắn của nó nhú nhú lại lại như sợ chạm mặt đất. Thằng Phục thấy nó tiểu thư kinh khủng. Phục ta bèn làm một cử chỉ ga lăng:

- Đưa giày tui cầm cho.

Thế là nó vịn tay cho Minh Lan bước xuống xuồng. Đám con gái cũng đứng dậy giúp tiểu thư vén áo ngồi xuống. Cuối cùng thì cũng giải quyết xong vấn đề "nan giải" nhất.

Chiếc xuồng lướt đi một cách êm ái dưới rừng cây. Gió thổi mát rượi. Bọn con trai ngồi yên ngắm cảnh, nhưng tụi con gái nhao nhao thò tay xuống khuấy nước, tạt nước vào nhau cười đùa inh ỏi. Ai cũng vô tư đùa thỏa thích. Ở thành phố chúng nó đâu có chơi được thế này. Nên ai cũng mê mãi với sông nước, không nhớ gì đến việc nhà.

Minh Lan lúc này còn rụt rè sợ té. Bây giờ được chơi nước, cô nàng thích quá nên không nghĩ gì nữa. Thấy một đám lục bình trôi giạt gần xuống, cô nàng vô tư nhào người ra hái. Thấy cô nương vừa thấy, định kêu lên cản lại nhưng không kịp nữa. Tiểu thư đã hụt tay té ngã nhào xuống sông.

Trên xuống, đám con gái la hét sợ hãi. Chưa ai kịp có phản ứng gì thì nghe "bùm" một tiếng. Đông Kisốt phóng ngay xuống nước để làm một việc hào hiệp là anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng xuống sông rồi, hiệp sĩ mới nhớ là mình không biết lội. Nó quỳnh quáng, quẫy nước loạn xạ. Chòi chòi, đập đập. Ngụp lên lặn xuống.

- Cứu! Cứu!

Tụi con gái cười như nịc nê, vì tưởng nó đùa. Cười xong cả bọn chợt nhớ tới Minh Lan và hét lên:

- Lo kéo Minh Lan lên đi, ở đó giỡn.

Nhưng ở dưới nước hiệp sĩ vẫn quẫy lung tung, vừa chòi vừa đập:

- Cứu! Cứu!

Đám con gái không cười nữa, mà bắt đầu nhìn nhau lo ngại:

- Không lẽ nó không biết bơi.

- Chết rồi, nó không biết bơi.

- Trời ơi, làm sao bây giờ?

Hồng cô nương run lập cập:

- Tui nhớ ra rồi, nó không biết bơi.

Nghe vậy Vũ công tử đứng dậy, cởi áo quăng cho thằng Phục. Rồi phóng mình ra giữa sông bơi về phía Minh Lan.

Lúc này tiểu thư còn đang bị trôi lên ngụp xuống, sợ kinh khiếp. Thấy Duy bơi tới, cô nàng bám chặt lấy Duy, sợ quá cô khóc òa lên. Làm Duy cũng rối, nó la lớn:

- Buông ra đi, ôm làm sao tôi bơi.

Nó phải nói đến mấy lần Minh Lan mới hiểu. Cô nàng buông tay ra để mặc nó dìu vào bờ.

Đưa được Minh Lan lên bờ, Vũ công tử quay ra kéo Đông Kisốt. Lúc này cả nhóm đã lên hết trên bờ, nên xúm lại phụ kéo hiệp sĩ. Hiệp sĩ sợ quá, mặt mày tái mét, nói không muồn ra hơi. Và nó nằm lăn ra đất mà thở.

Cả bọn chia làm hai nhóm, săn sóc Minh Lan và Đông Kisốt. Ai cũng hoảng hồn hoảng vía, mặt lộ vẻ nghiêm trọng chứ không đùa như lúc nãy nữa.

Còn thằng Duy thì mệt phờ người. Nó ngồi dựa vào gốc dừa, thở dốc. Bình thường nó cũng hay đi bơi. Nhưng ở mấy hồ bơi thì không có rộng như ở đây, và nó chỉ bơi chứ không có kéo ai và bờ. Bây giờ nghĩ lại nó thấy mình quả là liều lĩnh.

Hồi lâu, hai nhân vật được cứu vớt hoàn hồn lại. Thằng Tiến thì không có gì đáng nói. Nó chỉ ngồi lên cời đồ dài ra phơi. Nhưng còn Trần tiểu thư thì không thể làm thế được. Tiểu thư thấy chiếc đầm trắng tinh của mình bị bẩn thì mắt đỏ hoe sắp khóc.

- Dơ hết rồi, làm sao bây giờ đây, lát nữa làm sao về đây.

Đám con gái xúm lại an ủi:

- Không sao đâu, giặt là trắng lại thôi. Phơi chừng một tiếng là khô à.

Và cũng giống như trường hợp của nàng Ú lúc nãy, đám con gái hộ tống tiểu thư vào nhà, lấy đồ của Mai Trúc mặc. Đáng Mai Trúc và Minh Lan không tương phản nhau mấy, nên mặc rất vừa. Chứ không phải chật cứng như nàng Ú.

Minh Lan thay đồ xong cả bọn lại lục tục kéo nhau ra vườn. Mai Trúc đem theo vô khối đồ ăn, vừa mặn, vừa ngọt. Cô nàng bày ra tấm nylon. Thế là nguyên đám bắt đầu quên hết cơn sợ lúc nãy, và lao vào ăn uống vô cùng nhiệt tình.

Qua cơn hoạn nạn, cả bọn lại hồn nhiên đùa giỡn với nhau. Và thằng Tiến lại là đề tài để đem ra bàn tán. Hồng cô nương nguyền nó một cái:

- Không biết tội thì thôi, ai mượn tài khôn. Minh Lan nó làm tui tui đứng tim rồi, lại còn thêm ông nữa.

Tiến biết lỗi làm thinh. Nó chăm chỉ ăn vắt xôi trên tay. Nhưng cử chỉ hiền lành của nó cũng không làm lớp trưởng động lòng, cô nàng liếc nó một cái bén ngót:

- Anh hùng muốn cứu mỹ nhân, phải cái tội anh hùng không biết tội làm người ta khốn khổ cái thân ra. Mai một còn láu táu nữa thì cho thành lính của Diêm Vương luôn.

- Đúng rồi, lúc nãy biết vậy không cho Vũ công tử kéo nó lên. Chuyên môn làm người ta hết hồn.

Đông Kisốt nhịn hết nổi, la lên:

- Mấy bà nội này ăn ở thất đức coi chừng mai một sinh con ra không có lỗ mũi đó.

Đám con gái lập tức ré lên:

- Cái gì, cái gì?

- Trời đất ơi, đám rửa mấy chị thất đức, đúng là nó không muốn sống nữa.

Thấy cả đám sắp giờ càng giờ vuốt ra, Tiên biết khôn đứng dậy leo tuốt lên cây, nói vọng xuống:

- Có món nhéo làm hoài, thay món khác đi.

- Xuống đây đi rồi biết, đổi món cho.

- Có giò nhảy xuống đi.

Cả đám con gái đứng dậy, ví lấy Đông Kisốt để trị tội. Chỉ có Minh Lan là ngồi im một chỗ. Có vẻ suy nghĩ. Nãy giờ nó thấy ngại với thằng Duy mà không biết nói thế nào. Nếu không có vụ nghỉ chơi lúc trước, thì nó chỉ việc nói cảm ơn là xong. Đằng này Duy không nói chuyện với nó nữa. Nó thấy khó xử.

Minh Lan lén nhìn qua phía thằng Duy. Thấy mặt Vũ công tử lạnh như tiền, cô nàng đâm ngán và tự nhủ đợi có dịp sẽ xin lỗi.

Tiểu thư định khi về sẽ nhờ Duy chở rồi nói nhưng tới lúc cả bọn lên xe trở về thành phố, thì ông Duy lại chở lớp trưởng. Cuối cùng cô nàng đành tự nhủ sẽ tìm dịp khác

Chương 7

Cô Thy đứng bên cửa sổ, nhìn ra đường với tâm trạng bất an. Từ chiều tới giờ có đến chục cú điện thoại gọi đến cho cô, hỏi tin tức đám học trò lớp cô chủ nhiệm. Chúng nó bảo đi đám cưới ở nhà bạn nhưng đến giờ vẫn chưa thấy về. Và các vị phụ huynh đã tìm kiếm khắp nơi. Các vị hỏi cô có biết chúng đâu không.

Cô Thy chỉ biết có một nhóm đi đám cưới ở nhà Mai Trúc. Nhưng nhà con bé ở đâu thì cô cũng không biết gì hơn các vị phụ huynh khác.

Lại có chuông điện thoại, cô Thy bước đến cầm ống nghe. Bên kia đầu dây là mẹ Minh Lan. Từ trưa giờ bà gọi có đến năm lần, giọng bà đầy vẻ mất bình tĩnh:

- Xin lỗi, lúc này cô nói nhà bạn nó ở Long An, nhưng cô có biết đó là chỗ nào không?

- Dạ, tôi không biết bà ạ, nghe đâu là vô vườn, cũng xa lắm.

Mẹ Minh Lan khóc ròng:

- Không biết ở đó có qua sông qua đò gì không. Nó mà gặp chuyện gì chắc tôi chỉ còn nước chết mà thôi . Ba nó đang chờ nó ở nhà, ông nóng tính lắm cô ạ. Sợ con nhỏ về rồi lại bị đòn nữa .

Cô Thy biết Minh Lan được mẹ cưng như trứng mỏng. Có lẽ trưa giờ bà lo lắng ghê gớm. Cô định an ủi trấn tĩnh, nhưng bà đã cúp máy .

Chính cô cũng thấy lo, lỡ mà chúng nó gặp chuyện gì thì... Tự nhiên cô lắc đầu không dám nghĩ tới nữa .

Đến tối cô Thy sốt ruột quá nên đến nhà Minh Lan. Đến nơi thì thấy thằng Tiến đang đứng lóng ngóng ở cổng nhìn vào . Thấy cô Thy, thằng Tiến chạy lại mừng quýnh:

- Vậy là có cô tới rồi, cô đi đâu vậy ?

- Sáng nay em có đi đám cưới không?

- Dạ có, em mới đưa Minh Lan về.

- Sao đến giờ các em mới về?

- Dạ, tại Mai Trúc rủ tụi em ở lại chơi, nhà nó không có điện thoại nên tụi em không gọi về được.

Cô Thy lắc đầu thở dài . Chúng nó vô tư đến nỗi không nghĩ gì đến nỗi lo lắng của người lớn. Thật là đáng giận.

Thấy thằng Tiến cứ lóng ngóng nhìn vô nhà, cô Thy ngạc nhiên:

- Sao em không về mà còn ở đây ?

- Dạ em sợ Minh Lan bị đòn.

Không đợi cô hỏi, nó nổ một tràng huyền thuyên:

- Dạ, Trần lão gia cưng con, nhưng mà nóng tính lắm cô . Mỗi lần đánh là trối tay vô cật, đánh dữ lắm. Trần phu nhân không dám can, cứ đứng nhìn rồi khóc, em thấy một lần rồi . Có lần Trần lão phu nhân can cũng không được luôn.

Nó vừa nói vừa ra điệu bộ minh họa . Nhưng từ ngữ lộn xộn của nó làm cô Thy không tài nào hiểu kịp. Cô bèn vào nhà, thằng Tiến rón rén đứng phía sau .

Trong nhà khách diễn ra một cảnh tượng mà có nằm mơ cô Thy cũng không tưởng tượng nổi . Minh Lan bị trối tay đứng rút vào tường. Mẹ cô bé ngồi ở salon khóc mù trời .

Còn ông bố thì cầm cây chổi lông gà quét tới tấp vào cô con gái, vừa quét vừa kể tội nó.

Cô Thy bước nhanh đến đứng chắn Minh Lan nói lớn:

- Ông không được đánh con gái ông như thế.

Ông giám đốc cao lớn bệ vệ ngừng roi, nhìn cô Thy với vẻ ngạc nhiên lẫn tức giận:

- Cô là con cái nhà ai mà dám cản tôi, hỗn hào .

Mẹ Minh Lan vội giải thích:

- Cô là cô giáo chủ nhiệm con mình đó ông, có cô giáo tới, ông tha cho con nghe ông.

Nghe bảo đó là cô chủ nhiệm, ông bố sửa lại kính trên mắt, nhìn cô kỹ hơn. Lúc này ông tưởng đó là bạn của Minh Lan. Bây giờ vỡ lẽ đó là cô giáo, ông bớt giận đôi chút.

- Mời cô ngồi chơi, không biết trong lớp con gái tôi học hành thế nào mà thấy nó cứ đi chơi suốt ngày . Hôm nay nó đi từ sáng đến tối, học hành kiểu gì kỳ vậy .

Cô Thy nói nhỏ nhẹ, nhưng cương quyết:

- Xin ông mở trối nó ra, đánh như thế là tra tấn, chứ không phải là dạy đâu, thưa ông.

Bố Minh Lan vốn là một giám đốc. Ông ta chỉ quen nghe vâng dạ và ra lệnh. Thế mà bây giờ cô giáo lại dám phê phán ông, ông ta đập mạnh bàn:

- Cô dạy đời tôi đó à, nó là con tôi, tôi muốn dạy sao cũng được.

Mẹ Minh Lan vốn sợ bố nó một phép. Thấy ông quát cả cô Thy, bà ái ngại định can. Nhưng cô thì rất bình tĩnh và vẫn nói nhỏ nhẹ:

- Tôi biết phụ huynh có quyền dạy con cái của họ. Nhưng ông dạy kiểu như thế phản giáo dục lắm. Ở trường chúng tôi không được thô bạo với học sinh, thế mà về nhà phụ huynh lại đánh đập. Mà dạy con như ông thì nguy hiểm quá. Nó là con gái mà.

Ông bố Minh Lan bị chạm tự ái nên không muốn thừa nhận lý lẽ của cô giáo . Ông ngồi hằm hừ, cau có. Cô Thy biết ông ta tức giận nhưng vẫn cương quyết.

- Xin ông mở trối cho nó đi .

- Cô ra lệnh cho tôi à? Cô giáo cũng không được quyền dạy bảo tôi đâu, cô chỉ có quyền ở trường cô thôi .

- Vâng, tôi biết như vậy, nhưng quả thật, thấy học trò tôi như thế tôi không chịu nổi . Khi giận lên ông đánh thẳng tay, nhưng ông có nghĩ tới hậu quả không? Rủi nó bị thương tích thì sao, nó là con gái mà.

- Mặc xác nó, mất dạy thì cho nó chết.

- Không thể được, chẳng lẽ ông muốn hành hạ cho nó sợ, có thể nó sẽ sợ ông, nhưng lúc muốn đi chơi nó sẽ tìm cách đối phó, tôi nghĩ ông nên kiên nhẫn dạy nó hơn là đánh.

Ông bố quát lên:

- Cô tới đây để dạy tôi sao, về mau .

Mặt mẹ Minh Lan xanh mét:

- Thôi cô về đi, để ông nhà tôi xúc phạm đến cô . Tôi cảm ơn lòng tốt của cô, nhưng ông đang giận, cô không nên ở lại .

Cô Thy lắc đầu, nhìn ông bố:

- Tôi sẽ không về nếu ông còn đánh con bé. Nó lớn rồi, đã có nhân cách riêng của nó, ông không thể dùng cực hình như thế được. Dạy con như thế phản tác dụng lắm.

Ông bố chột đứng dậy, quát lớn:

- Thật là quá lắm.

Cô Thy tưởng ông ta sẽ đánh Minh Lan, nhưng ông ta chỉ bỏ đi lên lầu . Cô thở nhẹ như trút được một gánh nặng. Rồi đứng dậy, tự tay mở trời cho Minh Lan:

- Em có sao không?

- Dạ, em đau quá cô .

Minh Lan nói lí nhí. Cô Thy thấy hai cổ tay nó bị siết đỏ, đầy lằn ngang dọc. Trên cổ nó cũng có một lằn roi . Cô chột thấy rung mình, rùi mà trúng vào mắt thì sẽ thế nào đây .

Bà mẹ bước tới xem xét khắp người con gái, xuýt xoa một cách sốt ruột:

- Mình mảy tím ngắt hết rồi, con mà ông đánh như kẻ thù vậy . Đau không con, có sao không con?

Cô Thy dịu dàng:

- Em lấy dầu xoa đi, tối nay em xin lỗi ba, và đừng đi chơi như vậy nữa .

Không biết nghĩ thế nào mà Minh Lan ứa nước mắt. Rồi nó khóc sụt sịt vừa tủi thân. Nãy giờ nó khổ vì tay chân bị trói . Nó thấy vừa sợ vừa tức. Ngay cả mẹ cũng làm nó giận vì không bênh vực được nó. Không có cô Thy thì ba sẽ tiếp tục đánh nó đến tối, vượt xa sức chịu đựng của nó. Tối nay cô Thy đúng là vị cứu tinh.

Cô Thy ngồi lại nói chuyện với bà mẹ, thằng Tiến tranh thủ đến ngồi gần Minh Lan, về mặt nó đầy tội nghiệp.

- Có sao không Lan, đau dữ không?

- Đau .

- Lúc nãy thấy cô Thy tới tôi mừng quá trời, không ngờ cô dám càn ba Lan, tôi sợ quá.

- Sao Tiến không về đi, không sợ ở nhà chờ sao ?

- Tại lúc nãy thấy ba Lan có vẻ nóng quá, tôi sợ bạn bị đòn nên không yên tâm.

- Tôi không sao đâu .

- Vậy tôi về nghe, ngày mai Lan đi học được không?

- Không được cũng đi, tôi không thích ở nhà.

- Vậy tôi về nghe .

- Ừ.

Nói thế chứ có đến mấy phút sau Đông Kisốt mới đứng lên. Nó không muốn về lúc này . Nó thấy ba Minh Lan đúng là ông già hung dữ. Một tiểu thư mảnh mai xinh xắn thế này mà bị chửi lông gà quất, nó còn thấy tội nghiệp, vậy mà ông ta chơi cho mười mấy roi, ba gì mà độc ác.

Khi cô Thy và thằng Tiến về rồi, Minh Lan đi lên phòng. Vừa đi nó vừa rên vì đau . Khi cánh tay bị trói ra sau vừa nhức, vừa mỏi . Nó thấy giận ba nó nhiều hơn là biết lỗi .

Cô Thy nói mấy câu mà nó hồi hận gấp mười lần cách quát tháo của ba . Mà nó cũng không ngờ cô Thy dám đối đáp, bắt ba nó mở trói cho nó . Từ đó giờ chắc chỉ có cô là không biết sợ ba nó. Nó đã quen thấy người ta phục tùng ông rồi, nên hành động của cô vừa rồi làm cho nó càng ngạc nhiên.

Sáng hôm sau, khi ăn điểm tâm, ông bố có vẻ nguôi giận và hỏi con gái:

- Chừng nào đến tết thầy cô, gần tới chưa con?

- Dạ ngày đó qua lâu rồi ba, bây giờ gần tới hè rồi .

Bà mẹ lên tiếng:

- Ông hỏi chi vậy ?

- Bà coi đến ngày đó, nhớ mua quà tặng cô giáo, cô đó khá lắm đấy .

Minh Lan ngược lên nhìn ba nó. Nó không hiểu được ông nghĩ gì. Nhưng có một điều nó biết chắc, là ba nó có ấn tượng tốt với cô . Vậy mà hôm qua ba dùng dùng quát tháo . Người lớn thật là khó hiểu .

Chương 8

Hôm nay lớp liên hoan cuối năm. Mới sáng bọn con trai đã lo khiêng bàn trang trí lớp. Bọn con gái cắt giấy hoa treo tường. Cả dãy hành lang rầm rầm rộ rộ. Đây ắp tiếng cười văng ra từ các lớp.

Trên bảng, Vũ công tử và "chị Hai nước tương" lo vẽ khẩu hiệu và bông hoa trang trí. Chợt công tử quay xuống lớp, nói lớn:

- Tôi đề nghị mình viết một câu dành riêng cho cô, các bạn đồng ý không?

Dưới lớp, mọi người đều ngưng tay nhìn lên:

- Ý kiến hay đó, nhưng viết câu gì?

Hồng cô nương suy nghĩ một chút rồi la lớn:

- "Luyến tiếc chia tay cô" được không?

Vài tên bật cười, thằng Tiến nhăn mặt:

- Sến vừa thôi bà.

Lớp trưởng đại nhân la to:

- Viết một câu gì mà bày tỏ tình cảm của tụi mình với cô đây . Cán sự vẫn suy nghĩ đi .

Thùy cô nương lạnh chanh:

- Hay là "Gởi đến cô tình cảm yêu mến" được không?

- Sến dữ nữa .

Vũ công tử khoát tay bảo chúng nó im rồi nói nghiêm chỉnh:

- Tôi thấy thế này, nếu mình viết "Tập thể lớp 11C nồng nhiệt đón chào cô" thì vừa thể hiện tình cảm, vừa có vẻ là buổi lễ, các bạn thấy sao ?

Dưới lớp vài cặp mắt nhú lại suy nghĩ. Vài khuôn mặt trầm ngâm tìm ý tưởng khác. Cuối cùng không ai nghĩ ra nổi câu gì hay hơn. Thế là trang trí với câu Duy đưa ra .

Nửa giờ sau thì trên bảng đã hiện ra khẩu hiệu của Duy và những hoa văn trang trí rất đẹp. Cả lớp xuýt xoa:

- Vũ công tử vẽ đẹp quá "chời"!
- Chữ như vệt bay, gà múa, đâu có thua gì "họa sời".

Duy phớt lờ mấy câu trêu chọc. Nó loay hoay dùng phấn đỏ, vẽ một cánh phượng cuối cùng. Bên cạnh nó, Hồng cô nương lom khom gom hết bụi phấn vào một tờ giấy, gói lại cẩn thận. Vừa làm cô nàng vừa tủm tỉm. Có trời mới biết nàng ta định giờ trò gì.

Ở góc lớp, Minh Lan và Mai Thanh đang ngồi cắt giấy hoa. Thằng Tiến ngồi bên cạnh Minh Lan. Tiểu thư cắt đến đâu thì nó giờ giấy cắt đến đó. Trán nó cau lại ra vẻ hết sức chăm chú.

Hồng cô nương in ngón tay vào gói giấy đựng bụi phấn rồi ngồi xuống đối diện với thằng Tiến. Vẻ mặt cô nàng tỉnh bơ:

- Ê, mặt ông dính cái gì đen thui vậy, đưa tui phui cho.

Nói rồi nó quẹt một đường lên trán Đông Kisốt. Rồi viết thêm vài chỗ nữa lên mặt. Trần tiểu thư mở mắt lớn nhìn Tiến. Hồng vội ra dấu bảo im. Tiểu thư bèn nhìn xuống chiếc kéo, mím miệng để khỏi cười.

Đông Kisốt không hay biết gì, và vẫn chăm chú lo gỡ giấy. Mỗi lần làm việc gì cho Minh Lan là nó tập trung hết tinh thần nên chẳng để ý gì đến việc khác.

Lát sau thì lớp đã khác hẳn. Những chiếc bàn được kê thành vòng đối diện nhau. Giấy hoa đã được dán lên tường. Bình hoa cũng cắm xong. Nhóm con gái tíu tít bày bánh kẹo ra đĩa. Chạy tới chạy lui lăng xăng.

Thằng Phục nãy giờ đứng canh ở cửa, chợt la lên:

- Cô lên kìa, chuẩn bị đi quý vị.

Đám con gái vội đặt các đĩa bánh vào vị trí. Tụi con trai chạy đến góc lớp lấy giấy hoa và bình keo. Khi cô Thy bước vào thì cả lớp đã đứng dọc hai bên cửa. Chúng nó đồng loạt vỗ tay:

- Hoan hô cô, hoan hô. Cô muôn năm.

Chúng nó tung giấy hoa lên. Xịt dây tơ hồng y chang đám cưới. Giấy bay lả tả kết hợp với những đường dây giăng qua giăng lại, cảnh thật là đẹp mắt, rộn ràng.

Cách đón tiếp làm cô Thy hết sức bất ngờ. Cảm động quá, cô chớp chớp mắt, cười vui vẻ.

- Cám ơn các em, các em làm cô ngạc nhiên quá.

Chợt cô nhìn kỹ mặt thằng Tiến:

- Ủa, sao mặt em phần không vậy ?

Hiệp sĩ đứng ngơ ngác nhìn lại cô, rồi nhìn sang đứa bên cạnh. Nó tưởng cô Thy nói người khác. Cử chỉ của nó làm cả lớp cười dữ. Cả cô Thy cũng bật cười theo .

Thế là mọi người ngồi vào bàn. Chúng nó đã sắp trước một bàn "danh dự" cho cô Thy .

Có cả một vòng hoa hắc hoi với lời đề tặng của lớp. Theo chương trình sắp sẵn thì lớp trưởng đại nhân sẽ đọc "lời khai mạc" trong buổi liên hoan. Và cô nàng đã đứng lên nói:

- Thưa cô, em xin phép phát biểu .

Run quá, nàng Ú vừa nói vừa giơ tay như xin phát biểu trong lớp làm mọi người bật cười . Cô Thy khuyến khích:

- Bình tĩnh nói đi em.

- Dạ, hôm nay lớp liên hoan.

Cả lớp cười rần lên:

- Biết rồi, chuyện đó ai cũng biết.

- Chuyện đó khỏi nói . Thấy bánh kẹo là biết rồi .

Thấy ai cũng cười, lớp trưởng càng run dữ. Cô nàng đứng im hơi lâu để trấn tĩnh rồi nghiêm trang:

- Dạ, trong năm học vừa qua, lớp em rất mến cô . Dạ, ban đầu tụi em có hơi quậy, tụi em đặt nhiều tên cho cô . Nhưng bây giờ thì không dám nữa, cho nên... Dạ, lớp kiến nghị là... xin cô chủ nhiệm tiếp năm sau nữa .

Câu này thì đúng ý của cả lớp. Thế là tiếng vỗ tay đặc ý vang lên rầm rộ. Cô Thy quá cảm động và cũng vỗ tay theo .

- Cô sẽ xin thầy hiệu trưởng để đi theo lớp các em.

- Hứa nghe cô .

- Chắc chắn đừng để tụi em thất vọng nghe cô .

Cả lớp đều lao nhao nên không ai để ý đến câu nói quá mức tình cảm đó. Xong phần khai mạc rồi, chúng nó bắt đầu đề nghị cô hát. Nhưng cô Thy không hát được và đề nghị lớp hát. Thế là Tiến Đông Kisốt đứng lên, hăng hái:

- Mở đầu chương trình văn nghệ hôm nay, xin mời cặp song ca nổi tiếng biểu diễn. Đó là bạn Duy và bạn Lan.

Nãy giờ Minh Lan cố ý ngồi gần Vũ công tử để có dịp cảm ơn về vụ té sông. Nhưng thấy

công tử cứ ngồi xích ra xa nó và chỉ nói chuyện với nhỏ Hồng nên nó tự ái . Bây giờ nghe Đông Kisốt đề nghị, sợ Duy từ chối thì quê, nên cô nàng bèn lên tiếng trước, Cô nàng lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi, không hát chung đâu nghe .

Duy không nói gì nhưng nó đứng ngay dậy, bỏ qua ngồi cạnh thằng Quang. Làm Minh Lan càng thấy tức. Nó vừa quê vừa tự ái, và cũng làm một cử chỉ con nít là đứng dậy bước qua ngồi cạnh nhỏ Thùy .

Thùy cô nường bấm tay Minh Lan, cười khúc khích:

- Hai đứa bây giống con nít quá.

Đông Kisốt đã đề nghị thằng Phục đứng lên ca cái lương. Đó là món ruột của diễn viên Phục nên nó khoái lắm. Anh chàng đứng ngay dậy, bước ra khỏi bàn, vừa ca vừa diễn. Làm cả lớp khoái chí vỗ tay lớp bốp ủng hộ.

Cả lớp ai cũng vui vẻ, chỉ có Minh Lan và Duy là ngồi im im. Minh Lan vốn tiểu thư quen được bạn bè chiều chuộng. Nên bị tên bạn thân chơi mặt lạnh cô nàng thấy giận kinh khủng. Và thay vì tìm cách cảm ơn, thì cô lại quay ra nghĩ cách trả thù cái tên kênh kiệu khó ưa đó.

Cuộc liên hoan kéo dài gần hết buổi sáng. Khi ra về, nhóm lớp trưởng còn kéo nhau đi karaoke . Nhưng Minh Lan không đi . Vì sợ đi như vậy Vũ công tử nghĩ mình muốn làm quen.

Buổi chiều, cô nàng bèn gọi điện hẹn với Vũ công tử ở trường. Khi vô trường thì đã thấy Duy dựng xe dưới cây phượng đứng chờ. Cô nàng bèn đi về phía đó, mặt lạnh như tiền. Duy không hiểu Minh Lan hẹn có chuyện gì. Nó định hỏi thì cô nàng lên tiếng trước.

- Chờ lâu không vậy ?

- Không lâu lắm, có chuyện gì vậy ?

- Hôm đi đám cưới bị té, cảm ơn nghe .

Ra là chuyện đó. Đợi tới bây giờ... Nhưng cảm ơn kiểu "găng" như vậy Duy cóc cần. Nó cụt ngủn:

- Không có gì.

Duy nói mà mắt nó vẫn ngó đi chỗ khác. Khi nó quay lại thì thấy Minh Lan lấy một gói gì đó trong giỏ chìa ra trước mặt nó:

- Trả nè.

- Cái gì vậy ?

- Thiệp. Từ đó giờ tôi giữ, bây giờ trả, không thích giữ nữa .

Thái độ của Minh Lan làm Duy tức lên. Nó bèn quăng xấp thiệp xuống đất, nói cộc lốc:

- Không xài nữa thì bỏ, giữ làm gì.

Minh Lan mở lớn mắt nhìn xấp thiệp. Nó không ngờ Duy phản ứng găng như vậy . Trong khi nó muốn Duy hiểu ra mà năn nỉ nó giữ, rồi sau đó phải hỏi lý do nó giận. Nó tức không nói được, mắt mũi bắt đầu đỏ hoe rồi khóc ngon lành.

Vũ công tử đứng chờ người ra, lúng túng. Lúc này nó thấy Minh Lan là con nhỏ không biết điều . Nó đã cư xử tốt như vậy mà còn kênh kiệu . Nó định bỏ về để dẫn mặt Minh Lan. Nhưng bây giờ thấy cô nàng khóc, nó không còn tinh thần nào nữa mà phát hoảng lên. Nó xuống giọng:

- Sao vậy Lan? Chuyện gì vậy ?

- Không có chuyện gì hết.

Không có chuyện gì mà tự nhiên khóc. Kiểm chuyện đã rồi khóc. Con gái thật là khó hiểu . Tiếng sụt sịt làm nó thấy khó xử, nó bèn năn nỉ:

- Mình xin lỗi, đừng khóc nữa .

- Xin lỗi chuyện gì?

Duy làm thinh. Thật ra nó cũng không biết mình có lỗi gì. Nhưng thấy người ta đứng với mình mà khóc thì dĩ nhiên mình có lỗi gì đó. Nó nói dè dặt:

- Mình có làm gì để bạn giận không?

Thấy Duy xuống nước, Minh Lan chịu lắm. Nó thích được năn nỉ và chịu chuộc. Biết khóc sẽ được năn nỉ tiếp, nó bèn sụt sịt một hồi nữa mới chịu nín hắt.

Thấy Minh Lan nín khóc, Duy thở nhẹ như trút được một gánh nặng. Nó bắt đầu điều tra nguyên nhân của trận lụt bất thường ấy:

- Mình làm gì bạn giận vậy, nói đi .

Minh Lan hít mũi, giọng như kẻ tội:

- Hồi sáng nếu không thích hát chung với mình thì thôi, mình có ép gì đâu, tự nhiên bỏ đi chỗ khác, làm như mình tệ lắm vậy . Mà không phải chỉ chuyện đó, mấy tháng nay tự nhiên không nói chuyện, kênh vừa thôi chứ.

Duy ngó người đứng im. Nó thấy Minh Lan ngang ngược kinh khủng. Chính cô ta gây ra mọi chuyện, rồi quay lại đổ thừa . Con gái thật ngang như cua . Chơi với con gái lúc nào

cũng phải nhường nhịn. Đã vậy còn chưa vừa lòng, lại còn hoạch hợc bắt lỗi đủ thứ. Nhưng nếu phản công lại thì còn tệ hại hơn. Phải nghe khóc lóc rồi lại năn nỉ. Thôi thì nhịn tiếp tập hai cho yên. Nghĩ vậy Duy lấy giọng nghiêm chỉnh:

- Cho mình xin lỗi .

Được thể Minh Lan làm tới:

- Lại còn quăng thiệp vô mặt người ta nữa .

- Cho mình xin lỗi .

Không biết Minh Lan tìm đâu ra được vô số khuyết điểm của Duy ra kể. Những lỗi từ thời xa xưa nào đó mà Duy không nhớ nổi . Nhưng nó không hề phản kháng, chỉ xin lỗi tới bến. Minh Lan nói cách nào mà cuối cùng Duy thấy tội lỗi của nó chồng chất. Và nó mới là nguyên nhân của chuyện xích mích, còn cô nàng thì hoàn toàn vô tội .

Duy thấy oan ức quá. Nhưng nó tự nhủ phải làm thinh nhường nhịn. Nhường con gái một chút cũng không sao . Còn hơn chọc cho cô nàng khóc. Con trai mà ăn thua đủ với con gái thì còn gì là chí khí nam nhi .

Nhưng đứng im nghe kể tội hoài, ai mà chịu cho được. Duy bèn tìm cách đánh lạc hướng cô nàng:

- Lúc trước mình phát hiện một quán kem đậu xanh ngon lắm, đi không?

Nghe nói đến kem, Minh Lan có vẻ chú ý lắm. Nó quên ngay chuyện gây cản lúc nãy, cười mím mím:

- Đi thì đi .

- Đi ngay bây giờ chứ?

Minh Lan trả lời bằng một cái gật đầu . Thấy xấp thiệp còn dưới đất, nó cúi xuống nhặt lên cho vào giỏ. Nhưng nhớ mới trả người ta mà bây giờ giữ lại thì quê, nó bèn hỏi:

- Cái này có muốn lấy lại không?

- Thôi, tặng rồi thì bạn giữ đi . Trả lại mình buồn lắm.

Duy cũng còn khá thông minh, chứ nếu nó bảo bỏ thì chắc sẽ thấy trời xanh đỏ lẹ.

Ngồi trong quán kem, Minh Lan và Duy nói về chuyện liên hoan lúc sáng. Cả hai hơi tiếc vì không ca chung với nhau . Sẵn dịp, Duy nói luôn:

- Lan này, sao lúc trước tự nhiên không nói chuyện với mình. Có lý do gì không?

Nghe Duy hỏi tội một cách kín đáo, Minh Lan quê lắm, nó bèn nói lảng đi:

- Cũng không nhớ lúc đó tại sao, quên rồi .

Minh Lan không nói nhưng Duy cũng lờ mờ đoán ra . Nó biết lúc trước Minh Lan thấy nó hay bỏ học nên khi dễ. Sau này nó thể hiện bản tính hằn hoi . Và cô nàng quay ra nể phục nó.

Hình như con gái chỉ nể phục con trai hơn nó một cái đầu .

Duy ngồi lặng lẽ suy nghĩ. Còn Minh Lan thì vô tư ăn kem và kể lại chuyện Hồng cô nương quẹt phấn lên mặt Đông Kisốt. Vừa kể cô nàng vừa cười giòn giã như rất thú vị. Duy nhìn Minh Lan một cách ngạc nhiên. Lúc này cô nàng khóc mù trời . Bây giờ huyền thuyên cười nói vui vẻ. Nó nhớ có lần thằng Quang bảo "con gái sáng nắng chiều mưa". Nhưng Minh Lan thì không đợi đến chiều . Khóc cười thay đổi chỉ trong vòng năm phút. Duy không tài nào hiểu nổi tâm lý thất thường đó. Nó chỉ có thể kết luận rằng: "Con gái là một sinh vật khó hiểu".

Chương 9

Trước giờ họp hội đồng, thầy hiệu trưởng mời cô Thy vào văn phòng và thông báo:

- Ban giám hiệu có thảo luận riêng về trường hợp của cô và quyết định cô sẽ tiếp tục theo chủ nhiệm lớp năm ngoái . Cô có ý kiến gì không?

Cô Thy rất hài lòng về chuyện này nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên:

- Sao ban giám hiệu quyết định như vậy hả thầy ?

Thầy hiệu trưởng mỉm cười khuyến khích:

- Năm ngoái lớp 11C quậy quá. Ban giám hiệu rất đau đầu . Lúc giao lớp cho cô, tôi nghĩ là cô không chủ nhiệm nổi một năm nhưng thực tế lại trái ngược. Cô làm chúng tôi ngạc nhiên. Cô khá lắm.

- Thật ra chúng nó không khó dạy như mình tưởng đâu . Nếu theo sát lớp và hiểu tâm lý chúng nó, thì nó lại rất dễ bảo .

- Đó, cái đó mới là vấn đề. Không phải thầy cô nào cũng chịu theo sát nó. Sự phá phách của nó thường làm cho giáo viên mất bình tĩnh và trừng phạt. Vậy rồi tạo cho chúng nó tâm lý xa cách giáo viên. Mà thầy cô và học trò không yêu mến nhau thì làm sao dạy được.

- Vâng, điều chủ yếu là phải có tình cảm với lớp, vị tha nữa thầy ạ, cái đó quan trọng lắm.

Thầy hiệu trưởng đề nghị:

- Năm nay cô nên viết sáng kiến kinh nghiệm về phương pháp chủ nhiệm lớp cá biệt, tôi nghĩ cô sẽ thành công đó.

Cô Thy cười khiêm tốn:

- Em mới ra trường hai năm, chưa có kinh nghiệm nhiều, em không dám.

- Nhưng cô đã lập thành tích đáng kể, đưa một lớp từ hạng bét ở trường lên đứng hạng đầu, cái đó đâu cần phải có kinh nghiệm lâu năm. Đây, cô làm thế nào mà thu phục được chúng nó vậy ?

Cô Thy suy nghĩ một lát rồi nói nghiêm túc:

- Em nghĩ điều kiện đầu tiên là thương mến chúng nó, lúc đó mình sẽ dễ kiên nhẫn khi đối diện với những trò phá phách của chúng nó.

Cô ngừng lại một lát rồi nói thêm:

- Mềm mỏng nhưng cũng cứng rắn, em nghĩ như vậy .

Thầy hiệu trưởng gật đầu đồng tình:

- Đúng. Mềm mỏng nhưng phải cứng rắn. Vì nếu nhu nhược trước những trò tai quái, chúng không sợ mình đâu .

Thầy hiệu trưởng nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ họp, thầy gút lại:

- Thế nào, cô đồng ý chủ nhiệm lớp 12 chứ? Phải soạn thêm giáo án cực đầy .

- Dạ, không sao, chỉ sợ ban giám hiệu lo lắng về năng lực của em thôi .

- Lo lắng? Một giáo viên như cô mà phải lo lắng về năng lực? Cô khiêm tốn.

Nói rồi thầy bật cười ha hả và đứng lên. Cô Thy cũng đứng dậy đi sang phòng họp. Cái tin vừa nhận đem lại cho cô tâm trạng vừa vui vừa thấy nặng trách nhiệm. Nhưng điều đó lại là hứng thú mới trong công việc của cô. Bởi vì cô rất thích nghề giáo viên.

Một tuần sau, cô chủ nhiệm cũ lại hội ngộ với lớp. Qua một mùa hè, đám học trò cô lớn thêm một tí, nhưng tính hiếu động thì vẫn không thay đổi . Đi từ xa, cô Thy đã thấy

lấp ló mấy tên con trai lấp ló ở cửa . Thấy cô đến, chúng nó thụt vào rồi tiếng Đông Kisốt la to:

- Cô Thy tụi bây ơi, năm nay cô Thy chủ nhiệm.

Trong lớp nhảy căng lên. Chúng nó có đứa nhảy cả lên bàn. Chúng nó đồng loạt vỗ tay:

- Hoan hô! Cô muôn năm, hoan hô!

Cách mừng rỡ của lớp làm cô Thy nhớ lại năm ngoái, khi lần đầu tiên cô lên lớp. Cô còn nhớ như in những "danh hiệu" chúng nó ghép. Những cái tên "Tí cô nương", "Hồng y sư tỷ" từ lâu rồi đã biến mất. Chúng nó chỉ gọi một tiếng "cô Thy" với vẻ tôn trọng. Có thể chính chúng cũng không nhận ra sự thay đổi ấy, nhưng cô giáo thì nhận rất rõ. Đối với cô đó là phần thưởng quý giá dành cho sự kiên trì của mình.

Vốn đã có kinh nghiệm, nên ngay tiết đầu cô Thy đã cho ổn định lớp. Năm ngoái thế nào thì năm nay thế ấy . Các tổ vẫn như cũ. Và cả lớp cũng không yêu cầu thay đổi gì. Ban cán sự lớp cũng không thay đổi . Có một điều nổi lên là lớp phó học tập năm ngoái chuyển trường, và cả lớp nhất trí bầu Vũ công tử thay vào vị trí đó. Nói chung là lớp ổn định rất nhanh chứ không nổ ra âm ỉ như năm trước.

Nhưng khi lớp đoàn kết nội bộ thì lại nảy sinh mâu thuẫn mới với lớp lân cận. Số là năm ngoái lớp 11C và 11D luôn chạy đua với nhau để dành cờ luân lưu . Năm trước thì không có gì nhưng năm nay tụi 12D nổi hứng thế nào mà rình mò sơ hở của 12C để hạ đối thủ. Chuyện có nguyên nhân xa xưa thế này:

Nói chung là từ năm lớp 10, tụi 10D đã quen coi thường 10C. Vì đó là lớp chuyên môn đứng hạng bét toàn trường. Thế rồi đến giữa năm 11, lớp 11C bỗng vượt trội lên. Tuần nào cũng được tuyên dương dưới cờ và bắt đầu được nhận cờ luân lưu. Ngôi vị hàng đầu của 11D bắt đầu bị lung lay . Chúng nó tức lắm và ngấm ngấm ganh đua, nhưng không có gì âm ỉ cho tới thời điểm này .

Tuần này 12D trực. Đội cờ đỏ theo dõi hoạt động của 12C một cách sát sao . Chỉ cần thấy một tên đi trễ là chúng trừ điểm thẳng cánh. Lớp 12C biết thế nên bảo nhau giữ kỷ luật rất nghiêm.

Thế mà đến khi chào cờ. Tên lớp trưởng đọc bảng xếp hạng thì lớp 12C tụt xuống hạng 3 vì tội cúp tiết, đi trễ và mất trật tự khi xếp hàng.

Đám 12C tức quá, đợi chào cờ xong, lớp trưởng đại nhân bèn chạy qua hỏi lớp

trường anh chàng kể bên. Thế là hai bên đổ ra hành lang đối chất:

Ban đầu thì lời qua tiếng lại vì việc trừ điểm, nhưng từ từ chuyển qua gây vụ cây chổi lúc nào không hay .

Số là tuần trước, Minh Lan và Thùy cô nương qua 12D mượn chổi . Đến cuối giờ cô nàng quên trả, bị lớp buổi sáng lấy mất. Lúc đó Minh Lan định mua đền nhưng tên Quốc bên 12D bảo khỏi nên cô nàng cho qua .

Bây giờ hai bên cãi nhau, tại 12D không thêm chơi đẹp nữa mà bắt đền ngay lập tức. Hồng cô nương chơi ngang, cô nàng hoa chân múa tay:

- Lúc trước trả không nhận thì thôi, bây giờ không trả đó, làm gì nhau .

Một cô nàng bé choắt bên 12D lập tức nhảy căng lên, cũng hung hăng không kém:

- Dân tình gì ăn ngang nói ngược, không trả là thừa lên văn phòng, giỏi không trả thử xem.

Ba, bốn cái miệng bên 12C cùng rống lên:

- Giỏi thì thừa đi, thách đó.

- Ăn nói ngang ngược quá, coi chừng mai mốt rớt đại học đó.

- Chưa bằng mấy người ăn gian. Người ta đi trễ có một lần mà trừ 2 điểm.

Chưa bao giờ trong trường lại có một vụ gây lộn tập thể như vậy . Các lớp ở hành lang vuông góc đổ xô ra xem. Bàn tán xôn xao .

Lúc đó cô Thy và cô chủ nhiệm lớp 12D đi lên. Hai cô mới giải tán được đám giặc, xua chúng nó vào lớp. Cô Thy bảo lớp trưởng kể lại mọi chuyện rồi lắc đầu:

- Không ngờ các em có thể kém lịch sự như vậy . Những chuyện cãi cọ như thế chỉ có các em cấp II mới làm. Còn các em thì sắp vào đại học, đã trưởng thành rồi sao lại kém văn hóa như thế.

Cả lớp ngời im như thóc. Cụt hứng! Chúng nó tưởng cô sẽ bênh vực chúng nó mà lên án lớp kia . Ai ngờ, chẳng những không được bênh vực mà còn bị "dũa". Hết ai còn "nộ khí xung thiên" như lúc nãy .

Cô Thy nhìn xuống từng khuôn mặt rồi nói tiếp:

- Càng lớn, các em càng phải cư xử cho lịch sự với tất cả mọi người . Thế mà lại gây gổ với bạn bè chỉ vì chuyện nhỏ nhặt. Vậy rồi gặp nhau trong trường, các em không thấy khó chịu sao ?

Đồng Kisốt cổ vót vát:

- Tại tụi nó chấm điểm ăn gian mà cô .

- Nếu lớp bên kia chơi xấu thì các em chỉ cần nói nhẹ nhàng thôi và cố đừng để cho mình có khuyết điểm nữa . Như vậy không có ai phê phán các em được. Các em nên nhớ, càng cãi cò càng làm cho chuyện thêm tồi tệ mà thôi .

Thằng Tiến im re, hết dám khua mỏ. Thấy không ai phản đối gì nữa, cô Thy dịu giọng:

- Các em nên làm hòa với lớp bên, còn bằng cách nào thì hãy tự suy nghĩ.

Cô Thy chỉ nói bao nhiêu đó rồi bắt đầu dạy bài mới . Cả lớp lục tục mở sách ra . Chúng nó không dám có ý kiến gì nữa . Nhưng không được cô bênh vực thì vài tên hầy còn ầm ức lắm.

Đến giờ chơi, cả đám bắt đầu xúm lại hài tụi tên Đông Kisốt.

- Ê, hôm thứ ba ông trốn học đi đâu, khai thật đi .

Đông Kisốt gãi đầu:

- Tại gặp thằng bạn hồi cấp II, nó rủ đi chơi bida, không lẽ từ chối .

- Trời, trời, tới giờ mà còn chơi model đó, xưa rồi nghe .

- Rồi ông chơi ở đâu ?

- Ở quá bên kia đường.

Mấy cái miệng la lên chí chớ . Chúng nó đổ thừa tên Đông Kisốt làm lớp bị mất cờ. Hấn biết lỗi nên làm thinh và hấn thấy tức cái tên cờ đỏ nào rình bắt hấn. Đồ khó ưa!

Đang xử tụi thằng Tiến trong lớp, vài tên quay ra thấy Minh Lan đứng nói chuyện với tên Quốc ngoài hành lang. Thùy cô nương gọi ngay cô nàng vào lớp. Minh Lan không hiểu chuyện gì. Nó vừa ngồi xuống bàn thì mũi nhọn bắt đầu chia qua nó. Thùy cô nương chua ngoa:

- Mà nói chuyện gì với tên Quốc đó, khai ra đi .

- Đâu có nói gì đâu, nó hỏi tao có thích băng ca nhạc không.

- Rồi mà trả lời sao ?

- Tao bảo thích.

Mấy cái mỏ đồng loạt cong lên, bấu môi ra . Hồng cô nương dài giọng:

- Mà không biết bây giờ nó là phe đối lập không, đó là kẻ thù không đội trời chung của lớp mình. Tại sao còn chơi với nó?

Minh Lan nhăn mặt:

- Tao có chơi gì đâu, tại nó kêu ra hỏi chứ bộ.

- Nó kêu thì mày không ra, không được sao ? Lại còn bảo thích băng nhạc nữa . Không được thích cái gì của kẻ thù cho, hiểu chưa ?

Minh Lan phản đối:

- Mấy người con nít quá đi .

- Tại lớp nó con nít trước, mình mới con nít sau .

Mai Trúc vênh mặt lên:

- Khổng tử dạy "có thù mà không trả thì không phải là quân tử", hiểu chưa ?

Minh Lan nhăn nhó:

- Thôi mấy người đi, lúc này cô Thy bảo mình làm hòa với tụi nó. Đáng lẽ phải để tao làm sứ giả hòa bình, thì tụi mày lại cản. Con nít vừa thôi .

Thùy nổi xung lên, làm căng:

- Vậy thì mày chọn đi, một là chơi với tụi tao, hai là chơi với nó. Nếu mày thích nó hơn thì khỏi nhìn tụi tao, khai trừ mày luôn.

Nghe nói như vậy, Minh Lan tự ái:

- Không chơi thì thôi, không cần.

Cô nàng đứng dậy, ôm cặp dùng dùng đứng dậy bỏ xuống bàn cuối ngồi với thằng Tiến.

Đám con gái bị bất ngờ quá nên đứa nào cũng ngồi im. Cuối cùng Thùy cũng tự ái lên, nó nguẩy vai một cái:

- Rõ ràng nó quý bạn ngoài lớp hơn tụi mình. Vậy thì thôi làm quỷ gì, cóc cần.

Thế là cả bọn ngồi im. Mấy cô nàng kia tức Minh Lan lắm nhưng tự ái quá nên mấy nàng không thèm làm hòa .

Vậy là từ những chuyện không đâu, các cô nàng lại quay ra giận nhau . Giận hết sức vô lý mà không ai thấy điểm đó. Thật ra thì chuyện cũng không có gì trầm trọng. Chỉ tại ai cũng tự ái ngút trời nên mới xảy ra cơ sự này . Ai cũng thấy bứt rứt khó chịu .Nhưng lên tiếng làm hòa thì nhất định không.

Chương 10

Minh Lan ngồi dưới bàn cuối đã mấy ngày. Bàn ba đứa, bây giờ có thêm nó hơi chật một chút nhưng ba tên con trai không thấy thế làm phiền. Ngược lại chúng nó càng lấy làm vui. Và không ai bảo ai, ba tên tự động ngồi xích vào nhau, nhường cho tiểu thư một khoảng rộng, cho tiểu thư ngồi thoải mái.

Nhưng dù ba tên con trai cố làm cho Minh Lan vui, nó vẫn không tài nào vui được. Lúc nào vô lớp mặt mày nó cũng như con mèo buồn. Nhất là giờ chơi, thấy nguyên đám nhỏ Thùy kéo nhau xuống canteen, nó càng thấy giận và khổ sở.

Duy thấy Trần tiểu thư xích mích với nhóm bạn, nó cũng đứng ra dàn hòa mấy lần nhưng các vị cô nương ai cũng tự ái cao như núi. Nên hai bên chẳng bên nào chịu hòa trước.

Không phải cô Thy không thấy hiện tượng lạ này, nhưng cô làm ngơ như không biết. Để chúng tự giải quyết với nhau. Giờ chơi hôm nay thấy Minh Lan chống cằm ngồi một mình, Duy tạm bỏ rơi hai tên bạn thân, đến ngồi bên cạnh tiểu thư rủ rê:

- Xuống canteen đi Lan, ngồi một mình buồn lắm.

Minh Lan không từ chối. Cô nàng đứng dậy theo Duy đi xuống sân. Duy mua cho mỗi người một cây kem. Rồi cả hai đến ngồi dưới gốc cây phượng.

Tự nhiên Duy nhớ thời gian nó với hai tên bạn khoái ngồi ở đây. Nó nói như tâm sự:

- Lúc Lan nghỉ chơi, mình với thằng Quang, thằng Phục hay xuống đây ngồi. Lúc đó mình thấy chán lắm.

Minh Lan nhìn Duy một cách thông cảm. Bây giờ nó mới hiểu bạn bè giận nhau khổ sở đến nhường nào. Tự nhiên nó thở dài:

- Xin lỗi Duy nghe .

- Xin lỗi cái gì?

- Chuyện lúc trước đó, thật ra lúc đó mình không hiểu tại sao mình như vậy .

Nó ngừng lại rồi thở dài:

- Có khi nào mình bị quả báo không Duy ?

- Quả báo cái gì?

- Lúc trước mình làm Duy buồn, bây giờ mình bị người khác làm mình buồn.

Duy bật cười:

- Đừng có duy tâm quá tiểu thư . Chuyện đó không thể gọi là quả báo đâu . Nhưng này, sao Lan không làm hòa với mấy bạn đi, định găng nhau hoài sao ?

Nhắc tới đám nhỏ Thùy, tự nhiên Minh Lan lại nổi xùng lên:

- Mình không có lỗi, mình không thêm hạ mình.

Duy không nói gì . Nhưng trong thâm tâm nó cũng không thích Minh Lan nói chuyện với Quốc.

Cuộc "chiến tranh giữa các vì sao" không biết sẽ kéo dài đến đâu nếu không có ngày sinh nhật của Trần tiểu thư .

Thùy là người nhớ chuyện đó đầu tiên. Hôm nay vào lớp, nó kéo cả bọn ra ngoài hành lang:

- Tuần tới sinh nhật Minh Lan, tính sao đây ?

Đám con gái bắt đầu bàn tán:

- Có nên đi không?

- Biết nó mời không mà đi .

- Chắc nó không mời đâu, nhỏ này kiêu kỳ lắm.

- Nhưng sinh nhật nó mà làm thinh thì coi không được, nó có vẻ nhỏ mọn.

Bàn qua tính lại, cuối cùng cả bọn nhất trí sẽ không đến dự, nhưng sẽ gởi quà như không có chuyện gì. Còn Minh Lan cư xử thế nào là quyền của cô nàng.

Đó là một dấu hiệu nhường bước. Nhưng Trần tiểu thư không biết sự bàn bạc đó. Tối qua khi ngồi viết thiệp, tiểu thư đã phân vân cả buổi . Nếu mời tụi nhỏ Thùy thì tự ái, nhưng không mời thì thấy mình nhỏ mọn, hẹp hòi . Thế là nó quyết định phải "chơi đẹp". Còn đi hay không thì tùy bọn nó.

Hôm sau vào lớp, tiểu thư phân phát thiệp cho mọi người . Còn thiệp của tụi nhỏ

Thùy thì Vũ công tử đưa .

Nhưng như vậy cũng làm cho đám Thùy cảm động lắm.

Đến chiều cuối tuần, tan học cả bọn vội về nhà thay đồ. Rồi kéo đến nhà Minh Lan.

Thấy bọn nó đến sớm, Minh Lan ngạc nhiên lắm nhưng không hỏi gì. Thùy cô nương thì nói một cách dè dặt:

- Tụi tao đến trang điểm cho mày, với phụ chuẩn bị.

Vẻ rụt rè của con nhỏ làm Minh Lan thấy tức cười . Miệng nó mím mím:

- Lên trên phòng đi, chưa chuẩn bị gì hết.

Thấy nó cười, tụi kia cũng tức cười theo . Nhưng miệng ai cũng mím mím. Cuối cùng cả bọn cười phá lên. Hồng cô nương oang oang cái miệng:

- Cười thì cười đi, làm gì mím mím thấy ghê .

Cả bọn tút tút kéo lên phòng Minh Lan. Bắt đầu chải tóc, làm mặt cho tiêu thư . Ai cũng bị cuốn vào buổi tiệc sắp tới . Lãng xãng chạy tới chạy lui, lấy cái này, lấy cái kia . Minh Lan ngồi trước gương cho Thùy thắt bím. Sinh nhật nó cũng như mọi năm, nhưng lần này cả nó lẫn bọn Thùy đều thấy vui như tết. Có thể mới biết cái chuyện giận hờn thật là khổ sở

Chương 11

Hôm nay là ngày học cuối cùng. Sau đó khối 12 sẽ thi tốt nghiệp, rồi thi đại học. Cả một trách nhiệm nặng nề ở phía trước nên bọn lớp 12 lo học bù đầu. Giờ này ai mà bỏ học đi chơi thì là mấy cái tên thiếu trách nhiệm trầm trọng.

Sáng nay trời buồn lắm. Mưa suốt từ sáng làm bầu trời lúc nào cũng âm u. Cây bàng trước lớp 12C đứng rũ những giọt nước xuống đất. Trong lớp thì mờ tối, nhìn ra sân lại thấy trời âm đạm. Cảnh làm cho đám học sinh có tâm trạng nao nao.

Tiết cuối cùng là tiết Anh Văn. Khi ghi dấu chấm hết ở cuối bài, lớp trưởng đại nhân bỗng thở dài một tiếng rõ to:

- Thế là chấm dứt 12 năm đèn sách, buồn quá má ơi!

Câu cảm thán của nó làm mấy tên gần đó nghe được, chúng nó quay xuống bàn lớp trưởng cười rúc rích:

- Hôm nay lớp trưởng làm thơ.

- Thơ thần gì mà kêu má um sùm, chắc lớp trưởng đòi ăn.

- Không phải, đòi sữa, hí hí.

Mặc cho mấy cái mỏ trêu chọc, nàng lớp trưởng vẫn ngồi im với vẻ ủ dột. Vốn là người có tầm nhìn xa, cô nàng nghĩ chuyện mấy ngày tới sẽ không còn vào lớp học chung như thế này nữa. Thế là nàng buồn đến muốn ốm đi.

Ở mấy bàn trên, nhóm Minh Lan cũng rì rầm than thở sẽ chẳng còn học chung. Minh Lan vốn đa sầu đa cảm nên nghĩ đến chuyện đó là muốn khóc. Nó chống cằm nhìn ra ngoài trời. Bầu trời âm u càng làm cho cô nàng thấy lòng rung rung.

Buồn quá cô nàng ghi một hàng chữ thật lớn ở trang tập cuối: “kỷ niệm giờ học cuối ở lớp 12 thân thương.”

Thấy Minh Lan viết Thùy cũng bắt chước ghi vào tập nó một câu vô cùng văn vẻ: “Vĩnh biệt tuổi học trò hoa mộng.”

Thùy là vua viết văn màu mè. Tụi Minh Lan hay chọc khi nó văn hoa như vậy. Nhưng bây giờ đám con gái đang có tâm trạng bồi hồi không bình thường nên đọc câu đó, không ai thấy tức cười.

Thế là đám con gái trao đổi tập lẫn nhau ký tên làm kỷ niệm. Tập Minh Lan thì đa số viết đại loại như “chúc tiểu thư bay thẳng vào đại học và bớt mít ướt, bớt tiểu thư”, hoặc là “mai một xa nhau rồi, tui sẽ nhớ mãi Trần tiểu thư yếu điệu thực nữ”.

Còn tập của nàng lớp trưởng thì thực tế hơn. Ai cũng có câu chúc y chang nhau. Đại loại là “giờ học cuối, kết thúc ba năm học chung với “Ú đại nhân”. Chúc đại nhân sứt ký cho dễ bay vào đại học”.

Cứ thế, bọn con gái chuyền tập vòng vòng trong lớp. Tụi con trai thì tình cảm khô khan hơn. Chúng nó không nghĩ những chuyện lãng mạn viển vông như bọn con gái. Nhưng thấy tụi con gái tình cảm ướt át nên cũng bắt chước ướt át theo. Bọn nó cũng trao đổi tập, cũng ghi những câu thể hiện tình bạn vĩ đại và cảm động không thua gì tình bạn

của Mác với Ăng-ghe-n. Nhưng bọn nó thì lý trí hơn bọn con gái, nên tên nào cũng vẫn tắt sự mềm yếu ít ỏi của mình.

Là nam nhi nên bọn con trai chỉ nhìn thẳng vào “tiền đồ” đại học, chứ không lan man tình cảm như tụi con gái. Không có chia tay lâm ly bi đát. Chúng nó viết những câu như “chúc mày đạt được mục tiêu trước mắt: Đại học”, hoặc văn chương hơn thì là “phải bay vào thiên đường đại học, đừng để cánh va vào cành tre bị rớt”... Nói chung là vô số khẩu hiệu để động viên nhau.

Hết giờ, khi cô ra ngoài rồi, cả lớp bắt đầu bung ra như ong vỡ tổ. Tên Đông Kisốt nhảy lên ghế, múa tay múa chân, loì chơi như con khỉ:

- Giờ học kết thúc rồi, bà con ơi.

Thằng Phục thì một chân trên bàn, một chân dưới ghế, vừa ra điệu bộ minh họa, vừa rống lên:

- Trong giây phút chia tay, tìm nguyện ghi lời thề.

Nó chột nhảy xuống đất, chạy lên đứng trước mặt Hồng rống tiếp:

- Ta xa nhau muôn dặm dài nhưng có nhau vai bên vai vĩnh viễn, trong tim đắng cay chia sâu.

Đám con gái cười rúc rích. Hồng cô nương nguýt Phục một cái:

- Khùng!

Phục biến thể thành một câu vọng cổ ngay:

- Thi phu nhân ơi ta đâu có khùng mà ta chỉ điên một chút. Ta điên vì mai một đây ta phải vĩnh viễn xa nàng.

Tụi con gái cười dữ. Bọn con trai cũng xúm lại vây quanh thằng Phục, vỗ bàn vỗ tay ủng hộ:

- Hoan hô!

- Tiếp đi Thi tướng quân.

Thằng Phục khoái quá, chơi nguyên câu vọng cổ mà nó chột nghĩ ra trong đầu. Thế là soạn giả cải lương không chuyên diễn xuất một màn vô cùng độc đáo. Nó làm cả lớp vui như điên. Tiếng reo hò, tiếng vỗ bàn đánh trống làm cả lớp huyên náo lên, đến nỗi mấy lớp khác chạy qua xem chuyện gì.

Thấy lớp 12C vui quá, mấy tên chịu quây của lớp khác cũng ở lại xem. Và cũng vỗ bàn vỗ ghế nhiệt tình không thua gì dân trong lớp.

Thấy mấy lớp khác nhiệt tình quá, Đông Kisốt nhảy lên ghế la to:

- Quý vị ở các lớp bạn có tiết mục nào hay, xin mời lên biểu diễn cho chương trình lớp tui thêm phần phong phú. Xin mời quý vị.

Nó chưa dứt lời thì một anh chàng cao lêu nghêu ồm tong bước vào. Anh chàng giơ tay lên hăng hái:

- Tui, tui.

Đó là lớp trưởng 12D bên cạnh, kẻ thù không đội trời chung của “ú cô nương” trước đây. Nhưng bây giờ cái màn thù hận là xưa rồi, cũ rích rồi. Bây giờ là màn thể hiện tình đoàn kết quốc tế vô sản. Sự xung phong của anh chàng được đám 12C ủng hộ nồng nhiệt bằng la hét và vỗ tay. Anh ta nhảy ngay lên bục:

- Để kỷ niệm ngày chia tay, tui xin ca bài “Nỗi buồn hoa phượng”.

Đội cho tiếng vỗ tay im hẳn, anh chàng bèn ca hết sức truyền cảm:

- Mỗi năm đến hè thì tui nghỉ hè. Nghỉ xong mùa hè tiếp luôn mùa thu. Mùa thu chưa đã chơi tiếp qua đông, bốn mùa nghỉ chơi đã đời. Rồi sau đó lưu ban... dài dài.

Ca sĩ càng ca, cả bọn càng cười nghiêng ngả. Khi anh chàng ca xong, đám con trai kéo anh chàng xuống đề ra ký tên trên áo.

- Để tui cho chữ ký làm kỷ niệm.

Mỗi người ký một chỗ, lớp trưởng cong người la oai oái.

- Ê nhột!

- Chịu khó chút đi, đề gì được xin chữ ký của tui.

- Hân hạnh lắm mới được tui ký tên đây, lớp tui xin hoài mà tui đâu có cho.

Cứ thế mỗi người ký một chỗ, đầy cả áo anh chàng. Ban đầu hẳn ta còn kêu nhột inh ỏi, nhưng thấy tui nó ký hăng hái quá anh chàng cũng đâm ra khoái.

- Để tui về lớp cho lớp tui ký.

Màn ký tên có vẻ được nhiều người ủng hộ. Thế là cả lớp quay ra tặng chữ ký lẫn nhau.

Nhưng ký trong tập là xưa rồi, model bây giờ là chơi luôn trên áo. Và chúng nó ký tặng nhau loạn xạ. Chiếc áo quý giá ấy sẽ được giặt cất rồi làm kỷ niệm.

Mình Lan thường ngày một giọt mực dính áo cũng khó chịu. Bây giờ cô nàng cũng nhiệt tình xin chữ ký, dù ngồi yên để cho viết ngoáy lên áo thì nhột chết được. Đông Kisốt chơi ngông, nó bảo Mai Trúc:

- Cho bà ký lên mặt tui nè, chơi như vậy nó mới nổi.

Gì chứ khoảng nông nhênh thì tụi con gái 12C đâu có chừa. Cả bọn đề thằng Tiến ra bàn, mỗi nàng ghi tên của mình ra một chỗ. Tiến ta nhột quá cười hình hích. Hồng cô nương đập vai nó một cái:

- Không có cười, ông cử động hoài làm sao tui ký.

Tiến cố gắng ngồi im. Khi các nàng ký xong thì mặt nó đầy những mực. Nó ưỡn ngực nói một cách tự hào:

- Đây là biểu tượng của lớp 12C nghe bà con.

Lớp trưởng đại nhân bỗng đề nghị:

- Hôm nay là ngày cuối, tui đề nghị lớp mình đi ăn chè. Còn “biểu tượng của 12C” thì để nguyên mặt vậy mà đi. Có ai phản đối không?

Một đề nghị hấp dẫn như vậy đó ai phản đối cho nổi. Thế là cả lớp ùa ra hành lang, rồi tản ra lấy xe. Sau đó lại tập trung ở cổng trường như bầy ong nhao nhác.

Duy kéo Minh Lan đi lùi lại phía sau:

- Lan ra gọi điện về nhà đi. Sợ về trễ bị đòn như lần trước có người xót ruột.

- Ai thế?

Duy cười không trả lời. Minh Lan tức quá hỏi lần nữa:

- Ai thế?

Duy đáp bừa:

- Tên hàng xóm, được không?

Minh Lan nguyền Duy một cái. Nó biết ngay người đó là ai nhưng nó muốn chính miệng Duy nói ra. Không ngờ anh chàng cứng rắn quá, nó đành chịu thua và tự nhủ nếu sau này Duy có nói ra lần nữa nó sẽ bắt bẻ tới bến.

Cả lớp 12C kéo nhau đi một dọc dài trên đường. Tên nào áo cũng đầy chữ ký. Cả bọn định kéo vào quán chè nhưng đông quá không quán nào chứa nổi. Thế là theo đề nghị của lớp trưởng, cả lớp đành mua kem rồi kéo vào công viên thưởng thức.

Tên Đông Kisốt ngêu ngao đi đầu tiên. Mặt mũi nó còn đầy dấu mực. Nhưng nó không thấy quê chút nào, ngược lại còn vô cùng hãnh diện vì được làm “biểu tượng của lớp”.

Anh chàng nhe răng cười với một đám con nít đi ngang khi chúng nó chỉ trỏ anh chàng một cách khoái chí.

Đám 12C đi đến đâu, người ta quay lại nhìn đến đó. Có người ngạc nhiên, có người đồng

cảm. Với bọn học trò thì các trò khỉ của chúng nó đâu có gì lạ lùng. Chúng nó mà không khỉ thì mới là chuyện đáng nói.

Chương 12

Mùa hè sân trường trở nên vắng vẻ. Cây phượng trong sân hoa đỏ rực, lúc nào cũng ra rả tiếng ve. Nếu không có âm thanh đó chắc trường sẽ buồn vắng hơn.

Minh Lan chống cằm nhìn ra tàng lá trước mặt. Từ trưa giờ, nó và Duy đã ngồi học ở đây. Hai đứa kê bàn ngoài hành lang chứ không vào lớp. Máy dầy hành lang khác cũng vậy. Tụi lớp 12 thích ngồi học ở ngoài, vừa học vừa có thể ngắm cảnh vắng lặng của trường.

Minh Lan nhìn cảnh vật mà suy nghĩ miên man, cô nàng đang nhớ lại những kỷ niệm từ lúc mới bước vào lớp 10. Những chuyện buồn vui đó không thể thành câu chuyện, nhưng mỗi lần nhớ lại nó thấy bồi hồi khó tả. Nó nghĩ trong số bạn bè chắc không ai thương trường lớp như nó.

Bên cạnh Minh Lan, Duy cũng ngồi yên nhưng nó để tâm trí vào quyển tập, chứ không lang thang như Minh Lan. Khi ngẩng đầu lên, nó định rủ cô nàng xuống sân thư giãn một chút nhưng ý định đó lập tức bay mất khi nó thấy đôi mắt cô nàng đỏ hoe. Còn khuôn mặt thì là cả một trời thu.

Vốn đã có kinh nghiệm nên Duy biết tiểu thư khóc không phải là tại nó. Khóc kiểu này thì chắc có chuyện gì đó buồn ghê lắm. Duy bèn xếp tập lại:

- Sao vậy Lan?

Minh Lan quệt mắt:

- Không có chuyện gì, tại buồn quá.

- Buồn chuyện gì vậy? Bộ giận nhỏ Thùy nữa hả?

- Không phải.

- Vậy thì tại sao?

- Nhìn cảnh này tự nhiên mình nghĩ nếu sau này trở lại thăm trường thì mình sẽ như người lạ, không có bạn bè ở đây nữa. Nghĩ tới đó sao chịu không thấu.

Nói xong nước mắt nó lại chảy xuống mặt. Nhìn nó đa sầu đa cảm, sụt sướt đến mức làm Duy cũng thấy nao lòng. Tự nhiên nó quẹt ngang mũi rồi nói một câu hết sức con trai:

- Lan mà cứ nghĩ ủy mị hoài như vậy coi chừng thi rớt đó. Mình phải mạnh mẽ lên, vượt qua cảm xúc yếu đuối. Học mới là quan trọng.

Minh Lan ngồi làm thinh. Rồi nó quay qua nhìn Duy một cái. Anh chàng ngồi thẳng người, rất ra dáng con nhà chững chạc. Tự nhiên nó nhớ thời gian anh chàng suốt ngày ngồi quán, mơ mơ màng màng suốt ngày theo khói thuốc. Nó chột cười khúc khích.

- Duy thay đổi nhiều ghê.

- Thay đổi cái gì?

- Lúc trước hay ngồi quán café nói chuyện triết lý, nhìn y chang dân chơi. Thế mà bây giờ...

- Bắt đầu từ bài luận 9 điểm đó. Lúc đó mình khoái được bạn bè nể mình nên mình cứ ráng làm sao cho điểm cao. Mình nhận ra làm người có tài dễ chịu hơn nhiều.

Minh Lan băng khuâng:

- Không biết cô Thy nghĩ gì về tội mình nhỉ.

- Mình nghĩ cô rất thương học trò.

- Sau này nếu đi dạy, mình thích cũng sẽ được như cô Thy, nghĩa là học trò thương.

Duy nhìn về mặt mơ mộng của Minh Lan, rồi nói một câu hết sức thực tế:

- Lan mà cứ lo mơ mộng hoài thì không đi dạy được đâu. Rớt đại học thì làm sao thành cô giáo được.

Minh Lan nhăn mặt:

- Duy giống ông cụ quá đi.

Ngay lúc đó Hồng cô nương và Mai Thanh ở bàn bên kia bước qua. Rồi lớp trưởng, Thùy cô nương và hai tên nữa từ trong lớp đi ra. Chúng nó đến vây quanh Minh Lan và Duy. Về mặt Thùy hết sức nghiêm trọng, rồi nó nhìn Duy mà cười tủm tỉm. Làm anh

chàng bắt đầu đề phòng.

Thùy bắt đầu tấn công:

- Vũ công tử, này giờ tui với lớp trưởng có thắc mắc, nhờ công tử giải đáp giúp được không?

- Giải đáp cái gì?

- Thứ nhất, tại sao đầu năm công tử tặng Minh Lan hoa hồng mà không là hoa nào khác?

Duy ngượng đỏ mặt, nó làm thinh. Nhưng nhỏ Thùy tinh quái hỏi tới:

- Sao không tặng hoa vạn thọ mà tặng hoa đỏ, giải thích đi chứ.

Qua phút bối rối, Duy bắt đầu lấy lại bình tĩnh. Nó vừa đỡ đòn vừa phản công:

- Nếu Thùy thích thì ngày mai tôi sẽ tặng Thùy một bình vạn thọ, có cần thì thêm bó huệ đủ không?

Cả bọn cười ré lên. Đến lượt Thùy bị lúng túng. Nó ngắt ngứ một lát rồi tấn công tiếp:

- Bỏ chuyện đó đi, còn một thắc mắc nữa. Tại sao lúc này công tử không tặng hoa cho Minh Lan nữa?

- Tại hoa mắc quá mua không nổi.

- Không nổi thì tui tôi hùn tiền lại đưa cho mua, chịu không?

- Tôi không có ý kiến, các bạn thích gì thì cứ mua tặng sao lại bảo tôi.

- Nói vậy là bây giờ không thích tặng hồng cho Minh Lan nữa phải không?

Duy đáp bừa:

- Ừ.

- Vậy là thích tặng người khác hả?

- Ừ.

- Ai vậy?

- Một người không quen.

Cả bọn cười đau cả bụng, nhưng mặt Thùy vẫn tỉnh bơ:

- Vậy nếu ai không quen với công tử thì đều được tặng quà hết hả?

- Dĩ nhiên.

- Ở trước cổng có bà già bán nước mía không quen với công tử, vậy lát nữa ra tặng há.

- Sẵn sàng.

Nếu trả lời kiểu này thì chắc cô nàng sẽ hỏi đến tôi. Duy bèn quay sang phản công:

- Thăng Quang bảo nếu Thùy thích thì nó tặng một bó hồng. Nhưng mình sẽ nói với nó là Thùy thích vạn thọ, nhà nó trồng cái đó nhiều lắm.

Nãy giờ Hồng cô nương ôm bụng cười lăn lóc, nghe Duy nói nó la lớn:

- Thôi quý vị đừng làm tui cười nữa.

Minh Lan cũng lên tiếng bên vực Duy:

- Người ta tặng cái gì kệ người ta, hỏi làm chi. Hay là mày gợi ý cho Thăng Quang tặng hoa vạn thọ, cứ nói thẳng ra đi, vòng vo hoài.

Minh Lan vừa nói xong thì cả bọn đồng loạt ré lên:

- A, lúc này hai người bên nhau dữ ta. Vậy mà không phát hiện ra.

Minh Lan quê quá tắt đài luôn. Nó bèn lái câu chuyện qua hướng khác:

- Quý vị học tới đâu rồi?

Mai Trúc nhe răng cười khì:

- Tới đó đó, cha mẹ ơi, bài sao học hoài không được. Còn chè thì mới ăn vài muống đã hết ly.

Lớp trưởng rên rỉ:

- Học riết ốm ra mà cũng chưa hết.

Thùy nói như kể lể:

- Mỗi lần ngồi vào học tự nhiên tui nghĩ tới mai một bạn bè không còn gặp nữa sao buồn quá.

Duy đưa mắt nhìn Minh Lan như bảo “hai người giống nhau”. Nhưng anh chàng chỉ im lặng.

Hình như Thùy đã gợi lên “nỗi niềm” của cả bọn. Tự nhiên ai cũng buồn hiu, thở vắn than dài. Với bọn con gái thì tâm trạng buồn dễ bị lây lắm. Lớp trưởng đại nhân chợt nói như giao hẹn:

- Sau này mỗi năm cứ đến ngày 20/11 thì tụi mình tập trung đến thăm cô Thy, quý vị có đồng ý không?

Ý kiến hay như thế không đồng ý sao được. Hồng cô nương tấm tắc:

- Lớp trưởng thông minh quá “tời”.

Thùy mơ mộng nhìn xuống sân:

- Nếu sau này có con tui sẽ dẫn cả con tui đi theo cho nó thương bạn bè tui.

Nếu bình thường nghe câu này thì cả bọn đã phá lên cười trêu nhò Thùy rồi, nhưng bây giờ vị nào cũng buồn sụt mướt nên chẳng ai cười nổi.

Duy liếc nhìn khuôn mặt mùa thu của các nàng. Hình như con gái có một đặc điểm chung là “sáng nắng chiều mưa”. Lúc nãy các nàng mới cười giòn chí chöhe. Bây giờ đã “mặt ủ mảy chau”, chỉ thiếu nước mưa... Mà “roi lệ” thì lúc này Minh Lan cũng đã rơi rồi.

Chơi với con gái nếu không hiểu thì có mà điên cái đầu. Nhưng đầu óc Duy thì vẫn còn tỉnh táo. Vì đã có kinh nghiệm dư thừa ở Trần tiểu thư.

Cả bọn ngồi bên nhau đến tận lúc bắt đầu tối. Các nàng vẫn không nguôi than thở về nỗi phải xa nhau. Chỉ có mình Duy ngồi nghe. Đúng là “gương lạc giữa rừng hoa”. Nên “gương” chỉ biết nghe chứ không nói theo cái “hoa” nổi. Vì gương vốn là con trai đầy khí phách nam nhi. Mấy cái chuyện tình cảm sụt mướt con trai không nói ra được.

Sau màn than thở, các vị cô nương lại trở về với cái chuyện vô cùng thực tế là đi ăn chè. Mặc dù lo học đến ốm người các nàng vẫn không quên cái khâu vô cùng quan trọng đó.

Các vị cô nương dẫn xe ra cổng trường. Trông vẫn vô tư yêu đời. Ngày mai này trong số đó không biết ai vào đại học, ai sẽ bôn ba ra đời tìm việc làm. Nhưng các nàng sẽ không quên được tình bạn với nhau. Cũng như không quên được khoảng thời gian vui nhất và đẹp nhất trong đời học sinh của mình.